اووم سرود

ګل غوټۍ

Ketabton.com

عبدالغفور لیوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلغوټې ته اووم سرود

(شعري ټولګه)

لیکوال:

عبدالغفور لیوال

۱۳۹۴ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: ګلغوټۍ ته اووم سرود

لیکوال: عبدالغفور لېوال

خپروندی: د افغانستان ملي تحريك، فرهنګي څانګه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

ډیزاین: ضیاء ساپی

پښتۍ ډیزاین: فیاض حمید

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

د تحریك د خپرونو لړ: (۷۹)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

هغې ته،

چې لاهم زما "تو له شاعري" ده !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحریك یادښت

د افغانستان ملي تحریك د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه) بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریك دا ژمنه د یاد کال د کب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترڅ کې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحریك په یاده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهیر کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبیعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زیات زیار او زحمت ته اړتیا لري، خو ملي تحریك ټینګ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملی کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحریك هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحریك له ټولو هغو لیکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر کې یې یو بل سره مرسته او ملګرتیا کړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور ودانی ورته وایي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هیله

د افغانستان ملي تحریك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند ښکلی دی!

ګلغوټۍ وغوړېده او زه ایله پوه شوم، چې (ژوند ښکلی دی !).

ځینې یاران راځخه وپوښتي: ایا ریښتیا ژوند ښکلی دی؟

په دې زخم زخم چاپیریال کې، په دې کرکه کرکه ماحول کې. دلوګیو، لنبو، زګیرویو، ساندو، غمونو او دردونو په دې زمانه کې به نو ژوند څنګه ښکلی وي؟

زه وخاندم او همدومره ورته ووایم: تاسو دخپلې ګلغوټۍ خندا او غوړېدا لیدلې ده؟

دوی نور هم حیران شي؛ کومه ګلغوټۍ ؟ کومه خندا ؟

هو مور همداسې یو، د اور او لنبو په چم کې نو د ګلغوټۍ خندا له کومه شي؟ مور خو دنړۍ پرسر دوزخیان پیدا یو، خو ماته، هو ! ما نېکمرغه ته ګلغوټۍ وخندل او زه یې دې باور ته ورسولم، چې: (ژوند ښکلی دی !)

زه د ژوند د ښکلا پر تفسیر بوخت شوم، خلکو ته مې دژوند ښکلا ورښووله، ماویل دا غمځپلي دا ژوند رټلي، دا لنبو سیزلي او دا زخمونو دردولي به هم د ژوند ښکلا ته بوځم، زه به دوی ته دخپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلغوټۍ خندا وروښیم، دوی به باوري کړم، چې ژوند ښکلی دی... زه بوخت وم، خواري مې کوله، ماویل دا د زمکې پرسر دوزخیان حق لري، چې پوه شي: (ژوند ښکلی دی !) ما ځان همدې ته سپارلی و او بوخت وم، چې د ژوند ښکلا وژباړم...

... او ګلغوټۍ لا ماته په تمه وه، زما انتظارېې کاوه، ماویل: دا دی در وزګارېږم او له خندا څخه دې ځانته دژوند سیوری جوړوم، له شونډو دې د ښکلا خوند زبېښم او له عطرو دې دروح تنده خړوبوم. ماویل بس همدومره، چې خلکو ته یې سپینه کړم؛ (ژوند ښکلی دی !) نور نو بېرته ګلغوټۍ ته ورګرځم.... خو چې شاته مې کتل: ګلغوټۍ تللې وه.

ګلغوټۍ چېرته لړې په خپل یوازیتوب کې ورکه شوې وه، نه پوهېږم سپرلي په مخه ورغلي وو، که خزانونه، واورې که توپانونه ؟ شبنم که عطرورینې ورېمې؟ خدایزه څه به پرې راغلي وو؟

هو ! ګلغوټۍ تللې وه، له مانه مروره تللې وه، تر ډېر انتظار وروسته ورو ورو ستومانه شوې وه، ژړلي یې وو او ژړلي یې وو....

زه لا لګیا وم، خلکو ته مې ویل: (ژوند ښکلی دی !) ما دژوند الهام دهغې ګلغوټۍ له خندا او ښکلا څخه اخیسته، چې هغه نوره نه وه، چې انتظار ستومانه کړې وه او له ما څخه یې زړه صبر کړی و، نه نه، توبه ! زړه یې نو چېرته صبر کړی و؟ دهغې خو له مانه زړه نه صبرېږي، خو هسې یې په زړه دصبر ډبره اړولې وه، چې تلله، نو کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا لیدلي وه او ویل یې: هغې نور نه خندل، ښکلا یې خزان شوې وه او نوره نو هغه مسته او په زلما کې ګلغوټۍ نه وه ...

زما پر شونډو د: (ژوند ښکلی دی!) نغمې لا سندرو ته ښکلا ښښله، چې پام مې شو، ګلغوټۍ نوره نه شته، هغه تللې ده، خدایزده په کومه او چېرته، څنګه او ولې؟

خلکو زما په ترانو او سندرو کې د ګلغوټۍ د خندا، ښکلا، زلما او مستۍ نښې لټولې او ورو ورو یې باور راته، چې (ژوند ښکلی دی!) د خلکو زخمونو ورو ورو خولې راټولولې او غمونه یې مړاوي کېدل، خو ما په خپلو سترګو کې داوښکو دباران ترشا لیدل چې ګلغوټۍ نه شته، ګلغوټۍ تللې ده.

زما سندرې هم غمجنې شوې، زما په سندرو کې سوز پیدا شو، زما په ترانو کې د ګلغوټۍ دبېلتانه اور نڅا پیل کړه، زما په شعرونو کې دګلغوټۍ یادونو لنبې پیل کړې او خلکو لا د ژوند دښکلا تفسیر غوښته...

اه! خدای دې څوک په داسې غم نه اخته کوي! یوه خوا غمجن خلک او بله خوا دګلغوټۍ بېلتون!

ما دګلغوټۍ یادونو ته ترانې وویلې، په هغې پسې مې ژړاوې سندرې کړلې، کله مې چې په خوب ولیدله، نو ښې ډېرې کیسې مې ورته وکړلې، څوځلې مې ورغږ کړل:

اهای! ګلغوټۍ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې د ښکلا او خندا ننبې !

اې زما ټولې مينې ! راوګرځه ! بېرته راشه ! ما مه پرېږده !

خو د ګلغوټۍ هېڅ غږ بېرته رانه غی. يوازې زما خپل غږ زما په شعرونو او ترانو کې ازانګې کولې او چيغې يې وهلې ، ګلغوټۍ نه وه.

ما خپلې ساندې، چيغې، دردونه سر يوځای کړل، د ژوند د ښکلا تفسيرونه مې راټول کړل، د ګلغوټۍ د ښايست ستاينې مې وپيېلې او دهغې د خندا ، عطرو او مستۍ په تار کې مې هار کړلې. د غمونو ، بېلتانه، ښکلاوو ، مستيو ، عطرونو ، زخمونو ، خنداګانو او يادونو ټول غمي مې سره و اوډل او دا ټولګه (ګلغوټۍ ته اووم سرود) ترې جوړه شوه.

ستاسو په ياد دي؟ چې ابل ځلې مې درته ويلي وو: ولاړ شئ او هغې ته ووايئ چې: ((ته زما ټوله شاعري يې !))

نه پوهيږم، هغې خوږې رسوايي څه پېښ کړل؟ ګلغوټۍ زما ټوله شاعري وه ، ده او وي به ! خو ګلغوټۍ اوس تللې ده او زه د ژوند د ښکلا د تفسير او په هغې پسې د ساندو او ژړا په بريد کې لا ژوندی يم، شاعري کوم، ترانې وايم او له ساندو څخه سندرې جوړوم.

زما ګلغوټۍ تللې ده، هغه بېرته نه راګرځي، هغه مروره ده او د تل لپاره يې زه پرېښی يم. لاهم باور لرم چې هېر کړی يې نه يم ، لا يې په ياد يم، لا هم زما لپاره خاندي او زما په نامه ښکلا او عطر ښندي ، زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګلغوټې عطر او خوارہ په خوب وینم، ځکه خو باور لرم ، چې لا یې نه یم هېر کړی او لا یې په یاد یم. زه سوزم، ځورېږم، په ګلغوټې پسې خپه یم، خو... تاسو ته لاهم وایم، چې:

ژوند ښکلی دی !

درناوی او مینه !

لېوال

دکب شپږمه ۱۳۹۴ لمریز

کابل- کرغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استازی

مکه

سپېڅلې شوه ، رڼا شوه

یوه سپینه رڼا.

ستورو (سلام) وکړ

(سلام) څه مانا ؟

مانا ، چې سوله دې پرتاوي مکې !

استازي پل کېښود دعرش له نوره.

استازی راغی ، چې د ژوند زیری پرخلکو وکړي

استازي هغه ، په ژوندوني ، خښېدونکې نجونې ولیدلې

چې په کوشنیو لاسو

اسمان ته ګوته نیسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای نه استازی غواړي.

استازی راغی، چې انسان نه ورکه شوې عاطفه پیدا کړي

استازي غږ وکړ: مه !

((دغه وړې نجونې په کوم ګناه ووژل شوې؟))

استازی ښکلی و

استازی ستر و

استازي (اقرأ) وویل

استازي ټول انسانیت ته د لوستلو سمندر وباښه

او مکه

ښکلې شوه ، رڼا شوه یوه سپینه رڼا

استازي لمر په زړه کې راوړ

او سپوږمۍ ورته په ملا نیمه شوه

استازي مینه راوړه

استازي سوله راوړه.

استازي وویل: پناه غواړم له هغې کرکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د قابیل په لاس یې وینه د هابیل تویې کړه.

استازي ذکر د خرما او د غنمو په دانو پیل کړ

استازي لوړه پر زیتون یاده کړه

استازي شین فصل د ژوند وکاره

لکه مکې ته پاس د ستورو سلام

استازي یوبل ته (سلام) راوړ

استازي موږ ته خوږ اسلام راوړ.

۱۳۹۴ د جدي لومړۍ، د میلاد مبارکه شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایزیب

د سپوږمۍ هغه رڼه شپه دې په یاد یږي ؟
چې موسترګې وې اسمان کې سرګردانه
تا ویل : ستا اوزما ستوري لټوومه
چې د بخت پر منارو یې کړم روښانه

شرهار ته داوبو چې نڅېدلې
ستا د زلفو سلسلې په مکیزونو
د سپوږمۍ رڼا ته سیوري د ښو وو
چې پرسپین بارخو لوېدل په تېندکونو

دواړه ناست وو پر ډبره ، پښې اوبو کې
څپې غلې غلې راغلې ستا ښکلا ته
ستا وړوو ړو خبرو ته یې غوږ و
څو زرین کبان راتلل وو زموږ خوا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شوخۍ شوخۍ مې پښو تراوبولاندې
شرنګولې ستا پايزېب کې ورې پانې
چې ناڅاپه د زنځير کړۍ شوه خلاصه
پايزېب ډوب شو په اوبوکې ځانګې وانګې

له موسکا سره دې ګډه غوسه ګُل شوه
مادې وليده ګيله د سپوږمۍ ځل ته
چې پايزېب مې راپيدا کړه په چينه کې
لاس دې کوز کړه ان د سپينو شګو تل ته

ماچې لاس د چينې کومې ته وراوږد کړ
طلايي ماهيان په منډه منډه ولاړل
په ځپوکې د سپوږمۍ رڼا شوه رنګه
او د ستورو تصويرونه لاس ته راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا پایزیب مې سپینو شګو کې ونه موند
زرزري کبانو ، خدایزده چېرې وړی
ستا خوږه غوسه سپوږمۍ ته ځلېدله
زه ولاړ وم ملامت پرغاړه پړی

تا په تورو تورو سترګو ویرولم
دخوږې شوخۍ په نازدې ځورولم
چې یودم شوې په کټ کټ خندا راماته
دلامده لاس په اوبو دې وویشتلم

وېل دې: ځه سرنه دې ځار زما پایزیب شه
دسپوږمۍ همدغې شپې ته دې یادګاروي
ښاپیریو داوبو ته به یې پرېږدو
دزري کبانو تاج ته به په کاروي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې رڼا شوه ، په چينه کې يې بيا ګوره
زه به ګـرځم ترهغـو ، يـوه پايزيـب کـې
چـې مونـدلې دې وي ورکـه پـه اوبـو کې
چې راوړې دې جوړه وي په خپـل جيب کې

هغـه شـپه چـې راروان وو لـه چينـې نـه
سـتا يوه پايزيـب شـرنګا شـرنګا کولـه
د سـپوږمۍ هـا سـپينو سـپينو پلوشـوته
سـتا خـوږې موسـکا ځلاکولـه

ستوري نه دي زاړه شوي ، سپوږمۍ شته لا
خـو چينـې نـه طلايـي کبـان اوس تللـي
د ځپو خاموشـه غـږ تـه شـپه يـوازې
مرجانونـه د خنـدا دې تـرې هېـر شـوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه يــوازې ، تــه يــوازې ، ژونــد نيمګــړی
ديــوه پايزيــب شــرنګا پــه خــوب ويــده ده
هـــــره ورځ دچينـــــو شـــــګې لټومــــه
ســتا پايزيب تــه مــې لاوس هــم تلوســه ده

څــو زنځيــره مــې چينــو کــې دي مونــدلي
خدايزده کــوم يــو يــې جوړه ستادپايزيب دی
چــې درځــم بــه ، اوســتا ورکــه بــه دروړمــه
لاتراوســه مــې تــش تــور ســاتلی جيــب دی

خو ته نه يې ، شپې تيارې دي ، چينې ګونګې
زرزري کبـــان پـــټ شــوي پـــه تـــورتم کـــې
زه مونـــــدليو زنځيرونـــــو تـــــه زنګيــــږم
ديــوه پايزيــب شــرنګ نــه شــته پــه دې چــم کــې

۱۳۹۳ - وږی -۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرېکه

هــره ســاه مــې زړه نــه راچــاربېره شــې
وواېــه ، نــو څنګــه بــه مــې هېــره شــې

زه يـــې تېـــروم ، مګـــر تېرېـــږي نـــه
ژونـد درتـه ولاړ دی ، چې پرې تېره شې

اوس مې هـم پـه زړه کـې لکـه څرېکـه يـې
غــم چــې شــي ژور ، تــه رابرســېره شــې

زه يـم مــات ســاغر اوتـــه دمـــی نشـــه
څــومره چــې زړيـــږم ، هــومره ډېــره شــې

زړه ، لکــه يوسـف، لا پـــه بــازار کــې دی
راشــه !خريــدارو کــې بــه شــمېره شــې

۱۳۹۲ زمری ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تیارې او نور ګرداو

ارامه کېنه
هېڅ مه وایه
ژاړه مه، سترګې دې هم مه رپوه
ته مې کلونه وروسته
هاغسې ښکلې مخامخ ناسته یې
غواړم باور وکړم ، چې خوب نه وینم

+++

پرېږده چې سترګو ته دې مخامخ په خیر وګورم
هېڅ په کې نه دي بدل
بس د ځوانۍ د هاغې شوخې جلوې ځای تش دی
یوه مرموزه خواشیني په کې خپې خپې ښکلا ویشي

+++

په تورو زلفو کې دې تارتار حنایي کرښې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پو هیږمه د څه ننبې دي

هیڅ پسې مه ګرځه ، ژوندون بس همدغه شیبه دی

پرانګو دې هم داوښکو د تناکو پښو پلونه وینم

شونډې دې لاهم د ګلاب تر پاڼو نرمې ښکاري

هیڅ مه وایه

خیر دی ،بس یو څو شیبې ارامه کینه

لاهم حیران یم ، چې داته یې ؟

که په خوب دې وینم ؟

لاهم چې مو سکه شې

پرمخ دې

دغوټۍ په څېر د سیوري او رڼا ترمنځ ګرداو جوړ شي

داسې تصویر مې لاهم وژني ، زړه مې وتخنوي

نه ، ته په ویښه مخامخ نا سته یې

پام !

ګیلې پریږده !خیر دی هیڅ مه وایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوا ړم باور وکړم چې خوب نه وینم

غوا ړم داومنم چې بخت مې ویښ دی

او بد مرغي مړه شوې...

هو !

ته په ارامه کینه

هېڅ مه وایه

ژاړه مه ، سترګې دې هم مه رپوه

ته مې کلونه وروسته

هاغسې ښکلې مخامخ ناسته یې

غوا ړم باور وکړم ، چې خوب نه وینم

۱۳۹۲- اسد - ۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

اور ، شپه او مساپر

لامې په ذهن کې بلېږي دا سې
لکه د تورې شپې په غېږ کې د بيابان لمبه
چې له يو تللي مساپر هېره شي
مساپر يخ وهلى ،
مساپر لار نه ويني
شاته د اور وروستۍ لمبه ځلېږي:
راشه چې تود دې کړمه
راشه رڼا در کړمه ، ودې سېزم
بېرته راوګرځه ، تياره ده ، شپه ده
راشه يخني ده ، مرګ دى
مساپر ژاړي ، مساپر وړاندې ځي
مساپر اور نه تښتي
مساپر غېږ کې لمبه نه شي وړلاى

(c) ketabton.com: The Digital Library

مساپر اور ته شا کړه

مساپر مرګ ته مخامخ ولاړ دی

اور ته چې ګوري

د لمبې ځلا یې سترګو کې د اوښکو ځاځکي لا ځلوي

ستا تصویرونه مې په اوښکو کې همداسې پټ دي

تا ته مې شا ده او مرګي ته مخه

د ژوند سره تیاره لا پای نه لري

زه، لالهانده مساپر د ژوند په لویه بیدیا

ته مې د ذهن تورو شپو کې شا ته پاتې لمبه

چې نه دې وړای

نه پرېښودلای شمه.

۱۳۹۲ د چنګابن یوولسمه شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باد

باد

ډیوه ووژله

خو ستا تصویر پاتې شو

لا په تیاره کې دې هم سترګو نه ښکلاوریده

باد

د کړکۍ له ګړزولو نه ستومانه،

پرخپل ځان راتاوشو

او په چوپتیا کې مې ایله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د خوږو شونډو کيسه ولوسته

باد

د باران پاسته ګامونه تېز کړل

ماويل

دونو د پېغلوټو ځانګو شنه ګريوان ته لاس اچوي

د باران شرک نه دې ساړه وشول

په متهو کې مې پټه شولې

باد

ستا د غيږې عطر و مست کړ

د نارنجو د غوټيو په غومبورو يې غاښ ولګاوه

لمده چوغکه ترڅڃې لاندې له شرمه سره شوه

باد

هرڅه وکړل ، خو ماپرې نه ښووده

چې ستا لامده وربل ته لاس دروړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیګاه مې ټول ماښام دباد شوخي ته مخ ونیوه

چې ستا پرتن باندې لامده کمیس ته لار ونه کړي

باد

چې ترتا ، زه راچاپېر ولیدم

غریب

ستومانه ، لالهانده په ځنګله کې ورک شو .

۱۳۹۳ حمل ۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد

درد ،

مستي او غم زما د شپې ملګري

بېګاه مې تا پسې ژړل ،

چې مې له سترګو څاڅکي څاڅکي شراب

وڅڅېدل

زه ((بد)) يم

څو مره مې وژړل چې و پوهېدم

زه ((بد)) يم

هره ورځ غواړم چې ستا غږ واورم

هره ورځ غواړم تا ته ووايم ،

چې څو مره مې په زړه وريږې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ورځ غواړم درته ووايم خپه يم خپه
هره ورځ غواړم يوه داسې بهانه پيدا کړم،
چې بس تا ووينمه
که ته غوسه شې او که هر څه وشي
مګر چې ودې ګورم.
خو هره ورځ خپل دغه تريخ انتظار
د څو ترخو څاڅکو په اورومينځم
او تا پرې نه خبروم
ځکه له ډيرې ژړا وروسته پوه شوم
زه ((بد)) يم
بد
لکه له سترګو څڅيدلی د شرابو
څاڅکی
۲۲ليندی، ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

برزخ

ستادیادونو

او هېرولو ترمنځ

په برزخ کې

ژوند داسې دی ،

لکه یوه وچه پاڼه

چې له څانګې راپریوځي

دباد پراوړو

او لا پر زمکه ماته شوې نه وي.

۱۳۹۱ غبرګولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ

يو مازيګر دې زلفې،
داسې پر لوڅو وليو خورې شوې
لکه په شپه کې چې د اوبو څپې
د سپوږمۍ له وړانګو سره ګډې شي.

۱۳۹۱ غبرګولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

برزخ

اوس هم

هرمازیګر ستا دشونډو خوند

او دغیږې عطر

ما

له ستومانۍ ژغوري

هغو کلونو ، عادت کړی یم.

۱۳۹۱ غبرګولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببېټ نیکه

ټک ، ټک ، ټک

ستومانه غږ

دبیټ نیکه دماتې شوې امسا ،

له سوې زمکې دلوګیو تورماران پاڅیږي

لمر ،دودغړن، لکه له سرو سکروټو وتې سکه

باد په خوني سترګو راغلی ، هدیره کې ګډ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

باد وږی، تږی د کوم سوي وربل وږم بوږبوکۍ ته سپاري
او دیوازې اوراخیستې ونې تورې څانګې ،
لاخړ اسمان ته په دعا پورته دي
چوپتیا سندرې وايي
نیکه دلرې زمانې
دغرو له شانه راځي
ستړی ستومانه راځي،
هغه خپل لاس
پر خپلو سپینو وروځو پاس ایښی دی،
خوهېڅوک نشته
ان
یو ژوندی سیوری هم نه ښوریږي ،
او دنیکه سترګې پوښتنې کوي:
((لویه خدایه ،لویه خدایه !
ستا په مېنه په هرځایه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

... دلته دي دغرو لمنې

زموږ کيږدۍ خو پکې نشته ؟

داوګړي چيرې تللي ؟

لويه خدايه لويه خدايه !))

بيت نيکه غوږ نيولی

چوپتيا سندرې وايي

يوازې باد ته دايرو ډمې په کرکه ناڅي

په دې چوپتيا کې

يوناڅاپه له کوم لوري دآسونو دپښو آواز

په نيکه خوږ لګيږي:

((څوک به وي ؟))

په مهربانه نظر ځير شو دافق لوري ته:

((آه

احمد دی، زما سرلوړی بچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د ستري پښتونخوا ه شهنشاه

له خپل ویاړلي لوی لښکر سره به چیرې د رومي،

چې لږ ترې وپوښتم ؛زما د ستر ټبر کډه په کومه تللې ؟

آسونه ځغلي

لیوني آسونه

آسونه باد سره همزولي ،

خونړو سترګو نه اور بادوي

خو تر آسونو مخکې

یو څوتورسرې ، ماشومان ، بوډاګان

په پیله پښو

کله راوپرځي او بیرته هسک شي

سپاره په تورو ورنه وریبي ببر سرونه

اوزمکه ژر له تندې وزغمي ماشومې وینې

نیکه حیران پاتې دی

څوک ، ولې ، چا ...؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دیوازې اوراخیستې ونې تورې ځانګې

لکه دعا چې کوي:

بابا ! داګرده ستا سکه بچي وو

څوک په آسونو سواره

او څوک ترمخه دمرګي پر مزله

یو په یوه مذهب او بل یې له کوم بله خېله

او س ستر احمد نشته ،

همدادي ستا دکور وګړي...

نه !نه !

نیکه ، پرزمکه اوښکې وپاشلې

که خاوره تږې وي ، دا اوښکې یې ((دمور شیدې سه !))

زما دبچو وینې دې ببرته راکړي.

هاغه دی زما دننګیالي هوتک دتورې آواز

ورځم لمن یې نیسم

زویه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ورونو نه دې ورونه بچ کړه

د تورو لاستي مات کړه

هله میرویسه زویه...

خو دیوازې اوراخیستې ونې تورې څانګې

لکه دعا چې کوي:

نه بابا داسې نده

دا دهوتک دتورې غرېندی ، داستا لمسي دي

چې یوله بل څخه ورمیږ پرې کوي

یوه ته پارس کې چا ماغزه ورکړي

بل د پرنګ له ابلیسانو نه سبق ویلی

یوله عربو نه کڅوړه پرشا

بل دترخو پاتیو دیګ ته ناست دی

خپل بچي وژني دآجوج او دماجوج په نامه...

نه !نه !

نیکه دخپلې شملې څنډه ترغاښونو لاندې ونیوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما بچو باندې يې کوډې کړي

زما بچي ويده دي

هاغه دى زما غازي امان مشال په لاس ولاړ دى

ورځم ، چې ويښ يې کړي ، کتاب ور کړي

دې دنيا له رڼاګانو نه يو باب ور کړي...

خو ديوازې اوراخيستې ونې تورې څانګې

لکه دعا چې کوي:

بابا ! امان ندى ، غازي دې ندى

هغه يې وخته لا دکفر په نامه شړلى

بابا ! مشال نشته رڼا يې نشته

دا خويې ستا پر زړه مېنه باندې اور بل کړى

چا ورته راوړل دګاونډ له کوره تور لاسونه

ستا دکلا په برج يې اور پورې کړ

چې پرې الف اوبې بيا ونه ليکي

ستا دخوږو لمسو په لاس کې تختې وسوزيدې..

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه !نه !

لمسي مې ځارشم
که د شیطان سترګې لمبې غواړي زما پر مېنه
زما هډوکو ته دې اور واچوي
خو زما د ښکلې ملالۍ وربل ته اورمه نیسئ
زما دلمسو دکتابو بورجل ته اور مه نیسئ.
نیکه سلګۍ وهي
په ملا ماتیږي
نیکه ، د سپینو وروځو لاندې ځلید لې سترګې
دخړ اسمان تتېر ته پورته کړلې
او دیوازې اوراخیستې ونې دډ ته کیناست
بابا لاسونه ددعا اسمان ته لپه نیسي:
لویه خدایه ، لویه خدایه !
ستا په مېنه په هرځایه
غرولاړ دی درناوي کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله ژوي په زاري کې

دلته دي دغرولمنې

زموږ کیږدۍ دي په اورسوې

پکې ډير کړې لويه خدايه

لوستي ، لوستي داوګړي

په سرونو کې يې پوهه

او په زړونو کې يې مينه

لويه خدايه لويه خدايه

دلته موږ باندې اوربل دی

تورلوګی دی توربورجل دی

مينه ستا کې موږ ميشته يو

بل دچا په مله تله نه يو

هسک او مزکه نغښته ستا ده

دمړو ، وده له تا ده

داپالنه ستا ده خدايه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه خدایه لویه خدایه

پکې ډیر کړې لویه خدایه

لوستي، لوستي دا وګړي

په سرونو کې یې پوهه

او په زړونو کې یې مینه

لویه خدایه لویه خدایه.

۱۳۹۰ د کب دربیمه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکې سترګې

او له سترګو ورک سړی

له ډيرې تندې مې ستومانه بدن څړيکې وهي
او له پښو نه مې دوينو څاڅکي کربښه کربښه
دبيابان په ورو ستنيو شګو ليکي دمزله سندره
دادی دښار پر دروازه ولاړ يم
داسې څوک شته ؟
چې مې خړوب کړي،
چې يو يخ جام راکړي دسترګو د موسکا له چينو ؟
هه !
څومره بېځايه تمه
څومره ناپايه هيله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه پردیس ، مګر په دې بازار کې څوک پېژني ؟

نه مې لستوڼي کې درهم شته نه کیسه کې سکه

څومره بد مرغه ښار دی

څه ناخبره ښاریان

هېڅوک به خپل اتل و نه پېژني

د ټولو هېر یمه ، د هرچا له خاطر وتلی

مګر د دې بازار له منځه هاغه دوه ستر ګې اشنا د چا دي ؟

څومره خوږې دي ، څومره ښې لګیږي ؟

کلونه وړاندې ، د سفر په لومړني منزل کې

زما پر ماشومو پا پلیو او زلمیو شیبو

دا سې خوږې دا سې مغرورې ستر ګې

ما سره مل له دغه ښاره ولاړې

هغه کلونه ، د رویا په ټال کې وزنګېدم

او د سفر په لومړني توپان کې

هغه دوه ستر ګې رانه ورکې شولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا تلمه تلمه دځوانۍ په لوري

هی میدان و طی میدان وخار مغیلان

چې پر کوچۍ لیلا مې پېښه وشوه

یوه شپه دمه شوم

ترزلفو لاندې خوب راغی

دژوند ستومانه ساه مې دمه کړله...

خو ګلغوټۍ په غوړېدو وه چې راویښ یې کړمه

دژوند له دمې یې راپاڅولم

یوه د اور په لمبه رنګ ګلغوټۍ

یوه نازکه پاڼه ډکه

له سکروټو د عشق

دګلغوټۍ دمینې اور رانه کوچۍ هېره کړه

لکه پیریانو وي نیولی

لکه کوډو بنګسار کړی سړی

دژوند په وچه په سوزانه دښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما خپلې اوښکې ګلغوټۍ ته ورکړې

چې رانه مړاوې نه شي

خو زما په اوښکو د سکروټو اور لمبه لمبه شو

ګلغوټۍ وسيزلم

ګلغوټۍ دود شوه ګلغوټۍ ولاړه

زما د سفر وروستی منزل يې د دوزخ درشل کړ...

تردې مې وروسته هرڅه هېر دي ، هېڅ مې نه ياديږي

او دادی زه دژوند ستومانه پردېس

له ډيرې تندې مې ستومانه بدن څړيکې وهي

او له پښو نه مې دوينو څاڅکي کرښه کرښه

دبيابان په وروستنيو شګو ليکي دمزله سندره

خو ، په دې ښارکې دچا نه يم په ياد

مګر ددې بازار له منځه هاغه دوه سترګې اشنا دچا دي ؟

څومره خوږې دي ، څومره ښې لګيږي ؟

يوڅوک دې دومره راته ووايي چې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه دوه ستر ګې د رویا دي ؟

دکوچۍ دي ؟

که دهغې اورنۍ ګلغوټۍ ،

چې یې زما دسفر لاره له لمبو ډکه کړه ؟

په ټول بازار کې همدا دوه ستر ګې دي

چې لا زما لپاره مینه لري

خو زه ترې ورک یم ، ماموندلای نه شي

او زه لا نه پوهېږم

چې زما له دربیو منزلونو څخه

دغه اشنا ، دغه خوږې ستر ګې دچا پاتې دي ؟

۱۳۹۱ وږی ۹

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاریخ ملنډې وهي

((ابن سینا)) لاهم له بلخه تښتي

((خوشال)) د خپل ولس په بده بد مرغۍ خواشینی

دومره غوسه دی

چې د تورې تیغ یې موټي کې دوینو فوارې جوړوي

د تاریخ باد د ((مارکس)) په ږیره کې پټ شوی

پاڼې پاڼې ((کاپیتال)) اړوي

دلته په وچ ((زرنګاربڼ)) کې څو زلمي

یو د بل وینو ته د تندې په سیاست لګیا دي

د((سید جمال)) په ورکې مېڼې پسې ستړیو خلکو

د هغه ټوله وینا و مینځله

یوازې یو ټکی د (مرګ) په کې روښانه پاتې

او ((ماووځونګ)) لکه دلوی ښامار وړوکی چینجی

لاهم د څو (روښانفکرانو) په مغزو کې ښوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ((قم)) نه هره ورځ راځي د (ماتمونو سیاست)

او د ((قطبینو)) مریدان لا د جګړو په اوربمیو سترې.

موږ د تاریخ د خونړیو کوڅو ورک لاروي

چې ((نن)) مو هېره او ((سبا)) مو په ډبرو ویشتې

لاهم د ((خړو څښورو)) ((پینځه ګون)) ته لاس د سوال نیولی

او یا لګیایو ((کله دارو)) باندې غرونه او سیندونه پلورو.

تاریخ شاهد دی

او په موږ پورې ملنډې وهي.

۲۴ کب ۱۳۸۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشه

دروازه وټکېده ،
زه مې د مور کوټې ته ورغلم چې ویې پوښتم:
مورې څادر مې چیرې...
تشې کوټې په مخ څپېړه راکړه
او چې کتل مې
بهر
بیا څه خپلوان وو د مورکۍ په فاتحه راغلي.

۱۳۹۱ سلواغه ۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته او هره شپه

کړې کړې لوګې او ستا دزلفو تاو راتاو
د شیشې غاړه کې قل قل او ستا د سترګو ځمبل
څرخ راڅرخ پر پیاله بله لمبه
ګرده راګرده ستادشنې لمنې ښکلې جلوه
زما یې مستۍ سره څه ؟
زه خویوازې له دې ټولو څخه
ستا دتخیل لپاره رنګ اخلم
زه ستا تصویر هره شپه داسې پر خپل ذهن کاږم.

۱۳۹۲ثور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګناه او وياړ

ځمکه ځای نه راکوي
چیرته د ناستې ، یا د ملاستې
د قدم وهلو
چېرته په دوه پښو د څو شیبې ولاړې ځای له چا وغواړم؟
د ټولو زړونو دروازې تړلې
د ټولو سترګو کړکۍ بندې
ټولې خولې خلاصې دي
په دې وطن کې مینه لویه ګناه
او تر ټولو لوی ویاړ د انسان وژل دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ښکلې تللې ورځې

ها وختونه ، تېر وختونه
چې ایمان ولا په زړو کې
نه شپېلۍ کې د ټوپکو
هلکان وو ، په ترپکو
جینکۍ وې په چکچکو

څه وختونه ، تېر وختونه
چې نکریزو کې لا رنګ و
د شپانه رباب ترڅنګ و
چې ناوونو کې رمې وې
او نغریو کې لمبې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه وختونه ، هاغه ورځې
چې به پلار بزغلي راوړل
چمچه مست به شنیلي راوړل
دکور شاته به نارې شوې
بنجاره به بنګړي راوړل

هاغه شپې په ستوریو ښکلې
چې دیوان به ټول بندي وو
د انۍ خوږو کیسو کې
ښاپیرۍ به ګرځېدلې
زموږ دښار خړو کوڅو کې

هاغه ورځې ، تللې ورځې
چې ملا به هم مین و
دچړیانو به مېلې وې
په شړشمو غوړې خټې
درنجو به یې وسمې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه مستې ، خوږې ورځې
چې جګړه وه ، خود ستر ګو
غلا به وشوه د مچکو
چې به پټ دیدن ته ولاړو
کرکړې به شوې د چرګو

څه وختونه ، تېروختونه
شورماشور د زاړه ښارو
چې ودان د سات منارو
نه لونګۍ وې سیاسي شوې
نه په زېرو د چاکارو

ها روښانه د خدای ورځې
چې پرخوله و ، دعشق توری
چې لاهسک و زموږ ستوری
چې هوښیار سړی وزیر و
چې پاچاو د خدای سیوری

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه تللې ښکلې ورځې
چې د مور دلاس ډوډۍ وه
ورنه ډکه به شکرۍ وه
د چارماغو به لمن شوه
د مميزو به خولۍ وه

هاغه ورځې مې ارمان دي
هغه شپې مې را یادیږي
مورکۍ بیا دې زنګون کیږده
ستا کیسې مې را یادیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندا

چېرتـــه دي شـــراب ارغـــواني يو جـــام ؟
راکـــړه ستاد شـــونډو الـــواني يو جـــام

لاس د ســپرلي ښــکلی شـــي چـــې وشـــيندي
ســـــــتا پرتوروزلفوباراني يو جــــــام

تـــادې کلـــه ســـترګو نـــه پوښـــتلي دي ؟
چېرتـــه يـــې ځښـــلی رحمـــاني يو جـــام؟

ســـتا په کـــوثري خنـــدامې خولـــه ميـــنځم
ځښـــــمه ايتونـــــه اســـــماني يو جـــــام

اې دښکلا ســـينده پرســـر وامـــې خلـــه
نـــن مـــې اړولـــی مرجـــاني يو جـــام

۲۳ حمل ۱۳۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خوشال...

راغلم بیا ، چې د خپل ولس پوښتنه وکړم
د دې خپل نارامه روح خوښنه وکړم
د ځلور پېړیو ګرد مې دی ځنډلی
چا ویل چې ځینې خلک رسیدلي
د سپوږمۍ په پلو شوا سمان ته تللي
نور نو هاغه د پرنګ ټوپک زوړ شوی
او شراب پرتګالي نشته په هند کې ،
د مغولو پادشاهي ده ړنګه شوې
رنتهبور له بیخ وبُنه نړیدلی
راغلم بیا چې د افغان پوښتنه وکړم
خو عجیبه زمانه ، عجیب دستور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو سپین ږیری غضبناک یې انځور کړی
په تصویر کې یې غوسه ښکاري دوه سترګې
داوږې شاته یې ښکاري پره داره
ښه تېره نیزه ولاړه، تر ده هسکه
او پرسر یې پولادي نیم منی خود دی
پرې ولاړې هسکې هسکې مناري دي
دې بوډا په یوه ډال ده تکیه کړې
ترملا پورته یې دتورې قبضه ښکاري
تریو اړخ یې دتېرو غشو کڅوړه
خدایزده بل لاس کې یې څه دجنګ سامان دی ؟
وایي: دازموږ نیکه خوشال خټک دی
چې هرچا ته په خوله ډک لکه ټوپک دی
په دیوال هم دمکتب په کتابو کې
په کابل او دخیبر په هسکو غرو کې
زه حیران یم خپل شامبت او خپل قسمت ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپل ولس نا سم خیال ، نیمګړي نیت ته
زه شاعر ومه دمینې او دحُسن
زه حکیم دزمانې ومه ، عاشق وم
داریښتیا ده ، چې دولس په ننګ ولاړ وم
له مغول سره یو لاس اوبل ګریوان وم ،
خو له تورو او له غشو سره وران وم
مادستار و دمشرۍ پرسرتړلی
(ددستارسړی) مې ولس ته و ښوولی
زما دوسپنې په خود کې زړګی تنګ و
له نیزو له تورو کرکه مې په زړه وه
دحکمت او عشق خبره مې په خوله وه
هغه سر چې دښکلا دربار ته ټیټ و
اوس پرې ایښې پولادي خولۍ له پاسه
دحکمت دستار ښېرلی زمانې دی
زما دولس دقهرجن مزاج له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سمان هسک ته ختلي خلک نوردي
افغانان لاهم دجنګ په غم نسکور دي
هېڅ دعقل، دډوډۍ مشر يې نشته
دسياست او دروزۍ مشر يې نشته
لاشرمېږي نوم دمينې په خوله نه وړي
خودوينې بهولو ته ولاړ دي
ما دتورې او دننګ په نامه ستايي
او په خپله بس دجنګ په نامه پايي
زما په هرکتاب کې زر دپند خبرې
يوله بل سره دمينې ها سندرې
بس دوی ټولې هېرې کړې دي بېباکه
تش دجنګ په کاروبارکې دي چالاکه
زما کرکه له دې خپلې څېرې کيږي
له نيزې نه مې اندام اندام رېږديږي
دمغولو دکاپرو د پرنګو
داسونو دپښو غبار ته ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زما په قبر څو لوېشتې انبار دي
د افغان کوڅې وېجاړې کورېې ړنګ دی
ژاړي وايي چې د اټول لاس د پرنګ دی
له کتاب او له قلم سره يې ورانه
نه د کار شو نه د زمکې نه د څپر
لا يې خپل تربور ته تاو دي بريت د فخر
نه شرمېږي لا په خپل ناولي فقر
د پنجاب او د مغول ډوډۍ ته ناست دي
د بل ګټې ختې پړ مخې لا ملاست دي
ځمه ځمه بيا به رانه شم دې ولس ته
چې وېشلی لا په (زي) دی يا په (خېل) دی
د غيرت په نامه ولړه کې لا ښکېل دی
چې پوره څلور پېړۍ کې هوښيار نه شو
د غه ولس زما په چيغو بېدار نه شو
چې لاهم په توره نازي ، په جنګ وياړي
انسانيت ته دغه قوم په کار نه شو .

۱۲/۲/۱۳۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به څه وي؟

دابه څه وي ؟
چې په تیاره کې د جوړه سپینو کوترو په څېر
یوه له بلې ښخه تاوه شي
راوڅرخیږي
او په هوا کې
درنا یوه څپه جوړه کړي؟
دادشاعر د معشوقې لاسونه
چې د محبوب لپاره وناڅي
په تور کمیس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څوړیوو ترمخې

د شپې په توره بخملي فضا کې

دا به څه وي؟
لکه یو سور څراغ چې بل شي
او سترګک ووهي
یا دلمبې په څېر بڅرکي باد کړي
د شپې پر غاړه چاړه وځلوي
دادشاعر د معشوقې ګریوان کې
یو سور ګلاب دی
په نڅا نڅا وړمه خپروي

دا به څه وي ؟
چې لکه ستوري د سهار پر لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو یو راولویږي رڼا کې ورک شي

دادشاعر اوښکې دي

چې هره ورځ د معشوقې دلاس کوترو ته اوبه ورکوي

او دګریوان پر ګلاب

لکه شبنم پریوځي

۱۲غبرګولی ۱۳۹۰

کندهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپلې کلیزې له ویرې

درې ورځې وروسته مې کلیزه ده ،
دغم کلیزه
درې ورځې وروسته مې د سترې ژوند یو بل پیټی پر زمکه ږدمه
درې ورځې وروسته د مرګي خواته بل ګام اخلم
سبا روان یم، په سفر وځمه
هسې هم هېڅوک ، نشته
چې راته ووایي:
لېواله ! مبارک دې شه دا نوی سپرلی
زه مې له خپلې بې ځراغه ، بې خوږو او بې دیوې کلیزې ویره لرم
داسې کلیزه چې ستا سترګو ته کتلی نشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مې کلیزه کې همدا سې مسا پر بنه ایسم

دکب شلمه مې دژوند له کالهېنداري باسم.

دخدای پامان زمادژوند په رنځ ککړه کاله !

دخدای پامان زما ستو مانه عمره !

دخدای پامان له مانه ورکې مینې !

د

خدای

. پامان

۱۷ کب ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاته!

يوه بله عاشقانه

چې دزلفو دوړمو څپې دې ولاړې
له هغې شپې زما خوبونه په ناتار دي
چې دې زيرې دراتلو ورسره نه شته
څه بدرنګه ماښامونه ددې ښار دي

چې لمن دې څرخ ونه خوري په هواکې
دښکلا خوشبويي ورکه ده له ژونده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې لوېږي ، لوېږي ، لوېږي ، پسې لوېږي
چې دې نه کړ په پيکي پورې ځوړنده

ستا د شونډو سيوری نشته په پياله کې
بې رنګۍ کې د شرابو نشه سوزي
چې خوله دې پرې شبنم غوندې نه څاڅي
بې عطرۍ کې د ګلابو نشه سوزي

ستا ګريوان خو زما له سترګو څخه تښتي
چيرې پټ شم له دې دومره هياهو نه
چې پر لېچو دې نور سر اېښودای نه شم
چېرته يوسمه دزړه سوي اهونه

دهغو مازديګريو دې ياد تل وي
چې به سيوري زموږ يو شول سره دواړه
په موسکا به دې کړې پټې تورې سترګې
زماساه به تخنوله چې ستا غاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به هسې ماز دیګر کله رانه شي
چې ته راشې په ورو ورو ګامونو
او بیا نښه زما په سپینو جامو کېږدې
په شوخۍ ، دخپلو شونډو د سرونو

۱۳۹۲ سلواغه ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

معصومې ملالۍ یوسفزۍ ته یوه پښه خوله دعا

بیرغ او ډیوه

د سواتې ملالې سپینه غاړه سره شوه
یوه سره ګولۍ په ګلو کې سره شوه

ډز شو ، ډزسره دره کې انګازې شوې
د ملالې سلګۍ عرش کې اوازې شوې

د ملالې لاس نه لوېږي کتابونه
له دې شرمه ګوره ! رېږدي د سوات غرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملالې وينو رنګ کړې سپينې پاڼې
په لړزه شولې ګورګورې او ممانې

د ملالې خولګۍ وچه وچه کيږي
لکه ژبه دې يوې باد ته رپيږي

د ملالې څاڅکي څاڅکي وينه تويې
نن ماښام ستوروته لاس پورته کړه مورې

له هر څاڅکي به يې زيږي زر لمرونه
پرې تو ديږي به کتاب ته ناستې نجونه

د ميوند ملالې توغ ته دې سلام دی
ستابچو باندې اوس هم علم حرام دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنو غرونو کې ګرځي یوه څړیکه
دهغې ده که ددې ملالې کړیکه

یوه وتې د وطن بیرغ په ننګه
ددې بلې کتابونه دي ترڅنګه

په دې ولس کې خدای پیدا کړې دوې ملالې
دوطن او پوهې ځلنده مشالې

ملالې ! دوینو څاڅکي دې غمي شه
دوښمنان دې ورته دود شه سپیلني شه

لاس دې راکړه چې دلمر کلي ته ولاړ شو
ددې ولس دو ېښتابه ځلي ته ولاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه نه ، زر ملالۍ به راپسې شي
پرې رڼا به د کابل او سوات شیبې شي

لاس دې راکړه چې دلمر کلي ته ولاړ شو
د دې ولس د ویښتابه ځلي ته ولاړ شو

۱۳۹۱ تله ۱۸
مسکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر آزار وهلې ته!

ته به هر څه ولرې
په دې دنیا کې هرڅه
او دهغې دنیا دټولو جنتونو ښکلا
خو دهیڅ شاعر دښکلاګانو ملکه به نه یې
اوتا به بیا څوک تر قیامته پورې
دیو رسوا شاعر دزړه ملکه ونه ګڼي
ته به دهر شعر په سرلیک کې نه یې
او دسندرو په هیڅ ترنګ کې به ته نه ښکاریږې
ځان سره فکر وکړه
اوس دې نو ژوند څه مانا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا هیڅ ونه ګڼل

او

هرڅه دې له لاسه ورکړل.

خو تر دې لا لویه ګناه

چې د شاعر په جنتي ارواکې

ستا د ستم له لاسه

د ښکلو ښکلو نغمو

ملکوتي چینه اوس وچه او سپېره پاتې ده

د دې چینې تاوان به ستا د ښکلا هېڅ خزان پوره نه شي کړای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه بې غمه خلک ...

باد له کړکۍ سره

راوڅرخېد

، اتڼ يې وکړ

او ډېره وړپېده

لوګی

کړې کړې په ملا راتاو شو

يو سيوری وښوريد

غمجن سر يې راپورته نکړ

سيوري کوم څه ورک کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

نن شپه سپوږمۍ
د سپينو وريځو په پاسته پالنګ کې خوب وړې ده
او دغره خواته
يوه ښکلې ده لا ويښه ناسته
د يوه ورک سيوري لپاره ژاړي
يوه رڼه اوښکه را څاڅي
د يوه ورک سيوري پر هغه تصوير
چې لا هم خاندي غوندې

***

باد او باران
دواړو ته ګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د دوی پر بې وزلې ژاړي

سپوږمۍ د دوارو نامراده مینه خوب کېویني

خو...

دغه په خوب تللي بې غمه خلک

د دا سې شپې له دومره ډېرو غمو

څه خبر دي؟

دمني دولسمه/۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې املا

ماین په (الف) لیکئ

چې:

له (مین) سره یې فرق وشي

هسې هم

نن سبا

په دې وطن کې

له مینانو نه ماینونه ډېر دي

او

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ټوپك)اسم مذكر دى

(ټوپكونه) يې جمع

دې ته (ټوپكې) كارول ناسم دي

ځكه ټوپكې د ماشوم

منډو رامنډو سره

ښې ښكاري

سپېڅلې لوبې په بدرنګه نومو مه يادوئ

۱۳۸۸ شپږم پېشلمی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ولسمشر لومړی فرمان

خپلو سپېڅلو ماشومانو ته
ټوپك او تو مانچې مه اخلئ
بیا
په نانځکو باندې
ډزې کوي

۱۳۸۸ شپږم پېشلمی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوتمې

دوطن ګوتمې ده تشه
یو دعشق شین غمی غواړي
زړونه ټول کنګل وهلي
دموسکا پسرلی غواړي

خلکو ! پاڅئ ، هله ووځئ
پرېښته یې درنه یووړه
تورکوډ ګر دکرکې راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عاطفه یې درنه یووړه

وریدلې ګولۍ ډېرې
دوطن پر ښارو زمکو
شنه غنم به پرې زرغون شي
د کوشنیانو له ترپکو
هلئ غږ کړئ ! ښکلیو خلکو :
((اکو بکو ، سرسیندکو !))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډایناسوران څه شول ؟

زرګونه پېړۍ پخوا

ډایناسوران دلته وو

او سوله وه.

ونو پاڼې کولې

زمکه په ونو پوښلې وه

ددوی او سولې ترمنځ تړاو ایډیولوژیک نه و

دوی پاڼې خوړلې

او پاڼې ډیرې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګونه پېړۍ وروسته

یو بل ځناور راغی

ددوی ترمنځ د سولې او جګړې تړون

ایډیولوژیک و

دوی ډوډۍ خوړله

او

ویره یې دا وه چې ډوډۍ به خلاصه شي.

دوی د جګړې لپاره

ایډیولوژي جوړه کړه !

ډایناسوران له شرمه ویلې شول

او ځاځکي ځاځکي

پر خپله ګرانه زمکه ننوتل.

ډایناسوران

د ایډیولوژیک جنګ له شرمه ورک شول

خو لاهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه یو بل ځناور

دا یډیولوژۍ په خونړي لټون کې

د ډایناسورانو هغه ورک

هغه راپاتې فوسیلونه په ارام نه پرېږدي.

او...

جنګ لاهم روان دی.

۱۳۹۳ - سرطان - ۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډبرې

زه
تر ((سنګ نوشتې))
لږ ورپورته زیږیدلی یم
او خاپوړې مې د تاوخانې پر تودو ډبرو کړې دي
الفبې مې
د سپینې بکرې په رنګ زده کړې
او لومړنی نوم مې هم د ((چینو غونډۍ)) پر یوه ډبره کښلی
له ښوونځي چې تښتېدم
نو د ډبرو پر دیوال اوښتم
او په کور کې مې کله کله د ډبرې پر بالښت سر لګاوه
خپلوانو مې په ډبرو کې پوسته درلوده
او تربرونو مې د ډبرو له مورچې څخه پرهغوی ډزې کولې
یوه کلیوال مې د خپل کلي موټروان په دې نامه چې
کوم دښمن ته یې راپوټ ورکاوه
پر یوه ډبره څملاوه
او په بله یې پر سر وویشته
اوس هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ډبرو سره ژوند تیروم

پاچا مې ناست دی د ډبرو منځ کې

زما ښار ډک له ډبرینو دیوالونو څخه

پر لاره ایښې دي بې شمېره تیږې

هیواد مې درې پر څلورمې خاورې

له تورو غرونو او ډبرو ډک دی

ددې ډبرو زړه کې ډیر لالونه

خو زما په برخه یې لیکلي نه دي

زما استاد وایي چې موږ په (ډبر پېر) کې اوسو

خو زما په خامو لارو

او په ختېینو کوڅو

څوک دډبرو لاره نه جوړوي

هغه چې زه ورسره مینه لرم

دهغې هم زړګی له کاڼي جوړ دی

زما ډوډۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځي د ژرندې له دوه تيږو څخه

او زما مينه يوه ورځ وه مخامخ پر يوه تيږه ناسته
چې له دوه سترګو يې بېشمېره اوښکې تويې کړلې
خو دهغې اوښکو په تيږه هيڅ اثر ونه کړ
زه ډېر پېر کې اوسم
کله چې و مرمه هم
د څوډبرو منځ کې
تر څو ډبرو لاندې
يوه کوچنۍ کليمه داره تيږه سرلاندې پړدم
او اې زما مينې !

چې زړګی دې له ډبرې جوړ دی
له مرګه پس به هم زما دقبر تيږه تا ته تمه کوي
چې ته له خپلو تورو ښکلو سترګو
دانه دنه اوښکې پرې وبهوې
او يا د شناختې ډبرليک کې زما نوم په خپلو شونډو ښکل کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ،

نه

زه او ته دواړه ،

د بر پېر کې اوسو.

۱۳۹۱ وږی ۱۹

((سنګ نوشته))او ((چینو غونډۍ)) د شاعر په کلي کې دوه سیمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما جـېلوانې!

ما او جانان بې له يو بله اوس عادت کړی دی
له خدايه ځار شم څومره ژر يې قيامت کړی دی

د دود دستور د جبر کانې مو پر سر پرېوتې
موږه د عشق له ټول اختياره بغاوت کړی دی

ماهيروي ، مګر له زړه نه مې شړلی نه شي
چا د جانان له خولې نه داسې روايت کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرم د ټول ښايست د ټولو ښکلاګانو سواد

ما خو ټول عمر ستا د سترګو تلاوت کړی دی

زما د زندان ديوال له ما سره خبرې کوي

زما خورې جېلوانې زما د قتل نيت کړی دی

۱۳۸۹ وږی ۷

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـزمـه

هو ،

هو ،

هو !

مجبور شوم ، بیرته راغلم

ډیرملامت ، ډیر پښیمانه

پوهیږم نه ، چې ولې ؟

ددې ستومانه ژوند راپاتې یو څو نورې ورځې

غوارم همدلته اوسم.

پوهیږم ، نور به دې دزلفو سیورې نه وي راخپور

او سرو غرمو داننګو ته به هم نه یم پاتې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دخپل غږ په سندریزو څپو

یو ځلې بیا زما دنوم زمزمه ، مه هیروه

غوارم چې بیا یې واورم

((غفورجان))

ستا په ژبه ښه ښکاریږي.

۱۳۹۲ وږی ۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژونـــد

ژوند ژوند ژوند
ژوند ښکلی دی

لکه درسم کتابچه کې د ماشوم دنیا
چې په اسمان کې یې رازوړند کټ وي
چې خور یې خاندي
دابا سر یې له لمره غټ وي
له دې دنیا سره همدغسې چلند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند
ژوند ښکلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

آيينه مصاف کې چا ته

ترزرين شال لاندې هنداره کې لو مړۍ موسکا

او بيا له لاسه نيول

سور په نکروزو يې دناوې سپين مړوند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلی دی

لکه غنمو کې د غيږو ايستل

لکه ګاڼۍ سره راتاوه منډه

لکه ناوې نه رارو انه شيره

لکه يو خوږ ګنی همداسې بند په بند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وړو ګوتو يې زري کې تاو کړه
په اشارو ورته غوسه غوندې شوه
ورو يې په اړخ باندې راواړوله
بيا ورته کټ کټ له خندا نه شنه شوه
وړې نانځکې سره دغسې پيوند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند
ژوند ښکلی دی

د کمپيوټر په پرده راغی مسيج
ديوې مينې څو خوږې اشارې
په مسينجر کې يې ځواب غواړي
له چانه ورک دي ټول ښايسته لفظونه
ناست ورته لاس ترزنې ژړنی فکرمند ښکلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلی دی

د قرائت کتاب کې دوه ښې دي

یوه ښکه د تاووس بل د جانان تصویر

په ازموینه کې د نقل یو وړوکی کاغذ

او د رحمن بابا غزل سره د سترګو رسم

په مړاوو سترګو کې د پټو غمو خوند ښکلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلی دی

نو

یه خلکو خلکو خلکو !

ښکلو خلکو

مه نیسئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوندون ته ټوپک مه نیسئ

دار څخه پړي واخلئ

بار له یو سترې واخلئ

ښکلې دی عشق ښکلی

دژوند څلی دی

ژوند ژوند ژوند

ژوند ښکلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســاره

سږ کال به هېڅکله سپرلی رانه شي.

له مودو وروسته مې ته ولیدې،

په سترګو کې دې مینه نه وه.

کب ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دکرکې په شېبوکې

او

راځه اوس درنه پوښتنه کوم

کلونه وروسته

دبې رنګه ژوند په دې شيبو کې

بالاحصار

او دزاړه ښار هاغه ستوغه لاره

دشهدا دهديرې قبرونه

هغه دېره چې زما او ستا کيسو ته غوږوه

خواجه صفا سره يو ځو د ارغوانو بوټي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما پر ټټر باندې دې لاس کېښوده

تاویل:

ته ودرېږه !

وګورم

چې زړه په کې شته ؟

او زما له زړه دراوتلیو اسویلیو څپو

ستا وربل وخوځاوه

نو

راځه اوس درنه پوښتنه وکړم

چې زه او ته ولې زاړه ښار ته تلو ؟

هغه غرمه ، هغه دبې پسرلي نرم باران

دعاشقانو عارفانو په زیارت کې دمه

په هاغه ورځ مې څنګه

زړګي ، دا ستا تر تاوده لاس لاندې وزرونه وکړل؟

خدایزده دزړه درزا مې ستا په غوږ کې څه وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په رنجو ککړې اوښکې دې پر مخ لیکه شوې ؟

یوازې زه پوهیږم

چې د خوږو شونډو ترپاسه د مالګینو اوښکو خوند څنګه وي

کلونه وروسته

لاهم

ستا له ګریوانه د نرګسو عطر پېژنمه

او

اوس چې ته له مانه کرکه لرې

خیر دی

له خپلې ټولې کرکې سره

راځه چې بیا پر هغې لارې ولاړ شو

خیر

که خبرې دې زړه نه غواړي

نو هیڅ مه وایه

مګر راځه چې تر هغې ډبرې بیا ولاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه

راغلا به یې کړو

هغه ډبره زموږ ډیرې کیسې زړه کې لري

داخو منې چې ژوندون لږ پاتې دی؟

یوه ورځ دا مزل هم پای ته رسي

زه او ته دواړه

یو له بله لرې

نن یا سبا به شو دخاورو مېلمه

راځه هغه ډبره نیمه کړو

دوه شناختې یې کړو

نیمه زما او نیمه ستا پر قبر

ترمرګه وروسته به زموږه شناختې

هغه کیسې موږه ته بیا ووایي

او دډبرو په هنداره کې به وځلیږي

دهغو ورځو هغه تیرې ، هغه هیرې شیبې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه پرشونډو د مالګینو اوښکو سپینه څلا

او لکه ستا له ګریوانه ، نه د نرګسو وږم

لکه سپرلي کې د باران د پستو څاڅکو غزل

او لکه زما پر ګوګل ستا د لاس توده پوښتنه

و دریږه وګورم

چې

زړه

په کې شته ؟

۳ سلواغه ۱۳۹۱

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا له یادونو سره

ما درپه یاد کړه

او خپل زړه ته دې ریښتیا ووایه !

چې زما یادونه درسره دي که نه؟

هغه لومړی پسرلی

دښار نمجنې کوڅې

او ستا پر زلفو دباران دڅاڅکو غلې نڅا

زما لالهانده او حیرانه موسکا

او ستا په سترګو کې پوښتنې ډیرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ګرمي هغه داوړي غرمې
او هغه يخې ځيلې

ما درپه ياد کړه
او خپل زړه ته دې رېښتياووايه !

چې زه دې اوس هم چيرې ياد يم که نه؟
زما تصويرونه څه شول؟
زما شعرونه دې دکوم قهر داور خوراک کړل؟
ستا دلاسونو عطر اوس هم ماله خوبه باسي
او ستا دتورو سترګو سپينې اوښکې
لا هم دانه دانه په ستوروکې ځليږي راته

ما درپه ياد کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خپل زړه ته دې ريښتيا ووايه !

هغه شيبې شيبې اوږدې خبرې
او ستا خندا لکه د پاڼو او دباد شوخي
زما پر ژبه د ژوندون فلسفه
اوستا تر ژبې لاندې ورو يوه د(هوکې) وينا

ما درپه ياد کړه
او خپل زړه ته دې ريښتيا ووايه !
چې له دې ټولو شيبو
اوله خوږو خوږو يادونو څخه څومره لا په ياد درپاتې؟
زه درنه نه پوښتم چې:
زه دې په ياد يم که نه؟
خو دومره ووايه چې
زما له يادونو سره څه کوې اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د شعرونو پاڼې وسوزیدې

خو ستا په زړه کې زما یادونه لاژوندي پاتې دي.

ما درپه یاد کړه

او خپل زړه ته دې ریښتیا ووایه !

همداسې ده او که نه؟

۱۳۹۰غبرګولی ۱۸

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

باران باران غزل

تاتـــه حيـــرت ورې وو ، تـﻬولـــه شـــپه بـــاران او زه
تـــږي وو لاتـــږي وو ، تـﻬولـــه شـــپه بـــاران او زه
ډيـــرې کيســـې وکړلـــې ، ســـتاوربل هواســـره
مـــوږه ورتـــه غلـــي وو، تـﻬولـــه شـــپه بـــاران او زه
تاورتـــه خنـــدلي وو، شـــپه پـــه عطـــرو مســـته وه
مـــوږ ه يـــې هېرکـــړي وو تـﻬولـــه شـــپه بـــاران او زه
شـــمعې شيشـــې وليـــدو ،تـــه ورتـــه خـــوب ورې وې
هـــو ، مـــوږه راغلـــي وو ، تـﻬولـــه شـــپه بـــاران او زه
پـــانې اودباد ســـرود ، جـــام واوســـتازلفې وې
مســـت وو ، نخښـــدلي وو ، تـﻬولـــه شـــپه بـــاران او زه
دومـــره حســـن و مينـــه وه ، ربـــه !درنـــه ځارشـــمه
چيـــرې دې بيـــولي وو، تـﻬولـــه شـــپه بـــاران او زه

۱۳۹۳ - دثور ۲۸مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرچپه

زه د سرزورې ابۍ زوی یمه
مخ پورته لامبم
او د تاریخ سیلاو پر سر اخلمه
ما ښکته مه لټوئ !

پر تاریخ کانګې کوم
وراسته ویاړونه مې له خولې غورځوم
هغه ویاړونه چې د سویو انسانانو له ځګیرو یو ډک دي
عقله !
های ! ورکه عقله
نن دې لټون پیلوم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورنو دخپلو ناخبره او ساده نیکونو
سپکاوی هم نه منم
چې ځلوربول یې بولي
څوک یې (زمری) نوموي
څوک یې شاهین او څوک یې پړانګ بولي
ساده (انسان) دآدم زوی یمه زه
چې خامې غوښې نه خورم
ما دغنمو په ډوډۍ پسې جنت پریښی دی.

پروطن سرنه بایلم
سر دوطن ترسیوري ساتمه ،چې فکر وکړي
(سر) دوهلو نه دی.
(سر) دساتلو شی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرڅوک چې دې وطن ته بد راګوري

ځناور نه یم چې یې ودا ړمه

سرساتم فکر کوم:

که داوطن ښایسته کولای نه شم

هرڅوک به بد راګوري

زه له هرچا سترګې ایستلای نه شم.

دلته سرونه نور ریبدل نه غواړي

دلته سرونه ویښول او پوهول غواړي.

لیونی نه یمه چې جنګ ته ولاړشم

په تاردزلفو کفن مه راګنډه

زخمي زخمي په تورو نه درځمه

دناپوهۍ اواز مې درمه شه مینه !

دتاریخ خړ سیلاو ویاړونه یوړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور نو د تورو او د زغرو افسانه ورکه شوه

د مذکر تاریخ زاړه بابونه

د کمپیوټر د خیټور موږک ترغابښ لاندې دي.

وطن د تن په وینو نه ساتمه

دې ته دوچویلي خولې په کار دي

نورنو تاریخ ته د دروا غولا پې نه وهمه

هرڅه رینبتیا وایم او :

(ژوند) ژغورمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګسار

شه ماتې دې وزرې

په لمن کې دې ډبرې

ستا له کاڼو لاندې خاندي

له ګناه نه بې خبرې

وې نازکې تر ګلابو

تا پرې وویشتې کمرې

له کمځو یې وینې ځاځي

تنکۍ متې یې پرهرې

په ډبرو دې زخمي کړې

د جنت سپینې کوترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپېړۍ شرم !

اې د سورېې زویه !

چې پرکڅ پړمخې ویده یې !

دا دروغ دي، چې دنړیوالو ضمیر دې وخوځاوه.

چې (ضمیر) نه وي، څه شی به وخوځوې؟

دنړیوالو (اخلاق) او (عاطفه) له تاسره یوځای

په سمندر کې ډوب شول

دغه خوراو ورور،

اخلاق او عاطفه

نهنګانو وخوړل، خو ته یې پرې ښودې، چې کڅ ته راشې.

او خدای خبر کړې،

چې له اشرف المخلوقات څخه اخلاق او عاطفه د (پانګې) نهنګانو وخوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا درته ویلي وو ؟

چې دلمر په رڼا پسې لمرلویده لوري ته ولا مبه !

لویدیځ ،

د دې نړۍ پرمخ تېرا یستونکی جنت

هو لویدیځ ،

دا ستخباراتو ، پانګې ، اټومبم او ښکېلاک هېواد !

پرتازمکه د اور تبۍ کړه

شیخانو

د سرو زرو په ټټۍ ګانو کې ځانونه تش کړل

او بیا یې د (استنجا) پراصولو بحث وکړ.

ته وږی ، نهر ، له جګړې ویرېدلی

ببړۍ ته پورته شوې.

او سهار ، ترلمرخاته وړاندې دې

د کڅ پرشګو موټې ډک کړل.

شیخان پلن پلن د سرو زرو پرټټۍ ناست وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او لويد يځوالو دتورو جامو ملايکو ته

پر دې دنيا د دوزخ جوړولو چلونه ورښوول.

د(پانګې) ليونيو ، دښکېلاک او زبېښاک بادارانو

او دبشري حقونو دعويدارو ،

په قفس کې دانسان سوزولو له توند بوی څخه خوند اخيسته

ته پرشګو پروت وې

خو ستا په هېواد ، عراق او افغانستان کې

نورو ماشومانو هم دبېړيو ، يوه لار ورکې سفر ته ملا تړله .

دا کيسه همداسې روانه ده.

اخلاق او عاطفه ، د(پانګې) د نهنګ په نس کې په خوشيو اوړي.

او درواغجن وايي، چې تا

د نړۍ هغه ضمير، چې نشته ، وخوځاوه.

نړۍ دروغ وايي

او ستا له کوشنيو منګولو څخه شګې له ځپو سره لوبې کوي.

د سپتمبر څلورمه ، دوه زره پينځلسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیګار

دا هغه عطر دي ،

چې چا راته کلونه پخوا

په ډېره مینه

د لومړي سوغات په نوم راکړل

هغه کلونه هر سهار

ما د ((سیګار)) عطر

د خپل زاړه کمیس پر ګریوانه شیندل

هغه کلونه

د سیګار له خواږه وږم سره هره ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا دیدن ته تلمه

تیر کال چې عشق

د خپګانونو ، رواجونو او رسمونو بوربوکۍ کې ورک شو

چا یو ځل بیا د ((سیګار)) عطر راکړل

اوس هر سهار چې دغه عطر وهم

هماغه وږم راځي

او تیر یادونه لکه غشي زما له زړه نه تیر اوبیر ووځي

اوس دغه عطر په اوله وږمه

دیو بیلتون غمجن خبر راکوي

او چې ((سیګار)) حس کړم

دخپل مات شوي زړګي غږ واورم

څومره ظالمه زمانه ده خدایه !

عشق و مانا و ژوندون

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول د سیګار ګل شو
یو داسې ګل ، چې
بس یو څو ورځې د زړه په وینو وپا ییده
یو داسې ګل چې عطر یې شته خو خپله
لکه یو داغ
لکه یو درد
لکه یو سور پرهر په زړه کې ورک دی
د((سیګار)) ګل
په خپلو عطرو زړه ته اوراچوي
اوس چې ((سیګار)) حس کړم
د خپل مات شوي زړګي غبر و اورم
څومره ظالمه زمانه ده خدایه !

۱۳۸۹ وږی ۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره شپه

ګلغـوټۍ وخانـده ، چې شـپه پـه ښـکلا چنګ ووهـي
دشـونډو رنـګ دې پـه تيـارو بانـدې ګلرنـګ ووهـي
سـتـاتورې سـترګې مـې لاهـم دتوروشـپو مېلمنـې
سـتـانېغ بانـه مـې هرسـهار دزړه پرڅنـګ ووهـي
بـاددې دزلفوورېمـه راوړي ، هـره شـپه پـه غـرور
راشـي او ونـاڅي ، حلقـه مـې پـه پالنـګ ووهـي
چې سـترګې پټـې کـړم نـو نـازدې پـه خوب ووينمـه
چې سـترګې پرانيـزم پـاولي دې نـوی شـرنګ ووهـي
شـپې دې دغېـږې عطـر داسې پـه تيـاره کې نغښـتي
لکـه پرتوربخمـل چـې ځـرخ لـړ دلونـګ ووهـي
زنګـون دې کېـږده، لاخـو سـتوري ستادحُسـن شـمارم
اعتبـار نشـته اوس بـه سـپينه سـپوږمۍ کـړنـګ ووهـي

۷ اسد ۱۳۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمبه ، لمبه نڅا

داستانظر ته مې وجود پر لمبه ونڅاوه
دغيرې عطرو دې چې عود پر لمبه ونڅاوه

دلمبو تښ نه و، ستا حسن ته يې کړس وخندل
شکن د زلفو دې چې دود پر لمبه ونڅاوه

ستا بت شکنې ښکلا اور په ګلستان کړبدل
له ډيره شوقه يې نمرود پر لمبه ونڅاوه

رڼه خوله پرانيکو، تاو دحيا پر خوږلن
دژوند چينې داور نمود پر لمبه ونڅاوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ستړګې وا ړومه تا او بيا هم تا وينمه
وجود د عشق مې ټول شهود پر لمبه ونخاوه

سکنې ما بنام او ستا په سترګو کې تصوير دلمبو
عجيب سکوت ، عجيب سرود پر لمبه ونخاوه

دا سې باده راکړه چې اور ورسره ونو شمه
زما د تندې شور جمود پر لمبه ونخاوه

۱۰ حمل ۱۳۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمعه او شیشه

ستورو تـه مـې رازوايمـه ، بـام سـره خبـرې کـړم
ستا سترګې چې نه وينم ،نو جام سره خبرې کړم

شـپه ده او سـپوږمۍ ده ، زه يـوازې او يـوازې يـم
شـمعه او شيشـه لـرم ، خيـام سـره خبـرې کـړم

دی راتـه ستا سترګې او ستا سترګې ملامتې کړي
زه چـې مـې دزړه لـه هرناکـام سـره خبـرې کـړم

هيڅ يـوه شـيبه يې ستا لـه يـاده خـالي نه وي ،چې
زه دهـرې ورځـې لـه انجـام سـره خبـرې کـړم

ستادخوږو شونډو منطق پټ ساتم په شونډو کې
زه پـر ځـان بـاورلرم ، ارام سـره خبـرې کـړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خو په سیاست هم ستا پیکي او مخ عادت کړمه
سپین سهار ته ناست یم او ماښام سره خبرې کړم

دواړه مې دوینو تږي ، دواړه دي چاړه په لاس
یو خوا له پاچا ، بل خوا امام سره خبرې کړم

څوک به مغول تیغ نه دافغان ماشوم مرۍ ساتي ؟
نه شته خوشال نه شته، له بهرام سره خبرې کړم

زه لیونی ګډ یم ، دی خبر په خیرو شر نه شو
لاهم داسې ولس ، لا داسې قام سره خبرې کړم

۱۳۹۱ وږی ، ۱۳

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیبه

ستا دراتلو شیبه دې کله هم په زړه درګرځي ؟
چې ستا له هرګام سره زما د نفسونو موسیقي غږېده
ته به آرامه زما د متهو منځ کې پټه شولې
اوف ! زما د زړه درزهار
د تل په څېر مزاحم
هیڅ ځل و نه پوهېدم
چې ستا تټر کې هم یو زړه رپېږي
په دې خبر نه وم چې
ستا د مرغۍ په څېر کوچنی ، خو مهربانه زړګی
ورو ورو
که
تُند درېږده ؟

۱۳۹۲ ثیله ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شینشوبی

اې ! چې خندا ګانې دې د ټولې دنیا سولې دي
راشه ! لا په زړه کې مې یو څو هېنداري روغې دي
تاوشه ! د شینشوبي په شان شین کمیس پرې وځنده
د پېر کلونه وشول، د چینې اوبه مو تورې دي
راشه په ورغوي دویالني پانې وسرویه
زه سترې ستومانه اود پاستي مړې سپورې دي
څه شوې ګلغوټۍ، د منې ګل له باغه نه ښکارې
مخ نه پلو واخله ، د سپوږمۍ پلوشې پورې دي
ته مې سنځل ګل کې ، دوږمو ترمنځ پیدا کړلې
وي به ګلابي عطر، خو ستا جلوې څه نورې دي
څه به وي؟ خو بیا به د لېوال غزل کې تالولي
پېغلې سندرماري، چې کتاب باندې را ټولې دي

۲۷ لیندۍ ۱۳۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ دې

غږ دې
پینځه کاله وروسته
لاهم
هماغسې خوږ، تود او مینه وړی دی.
خندا دې،
چې یو ورک درد یې ترشا پټ دی
لاهم دزړه په کنګرو کې نڅا کوي،
خندا دې
دیوې ورکې شهزادګۍ هغې اروا ته ورته ده،
چې د نیمه روښانه ماښې په دالان کې روانه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سپين کميس اوږده لمن ورپورې ښنبيږي.

نن مې ستا خوږ غږ واوريده، خو پرې موړ نه شوم

خبرې مو لنډې وې

او زه تږی وم

لکه د کلونو خمار ته چې يو څاڅکی شراب وښنې

او نوره شيشه تشه وي، هېڅ نه ترې څاڅي.

نن مې په پرانيستو سترګو خوب ليده چې تا اورمه

اې !

ته څو مره زما د روح ژورو ته ننوتلې يې ؟

زما د روح په نيمه ورانه ماڼۍ کې

يوه سپين لمنې شاهزادګۍ

لاهم دالان په دالان ګرځي او لمن ورپسې ښنبنده بهيږي او ځي

خوله مې خوږه ده

ستا غږ مې وڅښه ، خو تنده مې لا پسې ډېره شوه

نه پوهيږم ، خدای ستا په وجود کې څه پټ کړي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې غږېدې

شعر پنځوي ،

درد هستوي،

روح لړزوي

ته !

زما په روح کې سپین لمنې شهزادګۍ لاهم دالان په دالان ګرځې

خدایزده څه لټوې؟

۱۳۹۴عقرب ۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باران په تمه

وږمې ! د يار د غېږې عطر له کوم لوري راوړې
چې جل وهلي روح ته دا سې د ژوند سيوري راوړې

خوب مې ليده چې د ياقوتو زرين تاج دې پر سر
سپينو لاسو کې دا سې زړه ، چې لا هم ښوري ، راوړې

زه يم ګونګی ولاړ د خدای په نوراني حضور کې
ژبې ته څو مره خوږه راشې د عشق توري راوړې

لا هم د ژوند په دې تياره لاريم يوازې روان
راشې سپوږمۍ سره پېيلي يو څو ستوري راوړې

دا اللمه للمه زړه په تمه دی چې ګوندې ته به
دا سې شيبې چې لپه لپه باران اوري راوړې

۳ غبرګولی ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزلګی

چې خپه کېږي ښکلي ، ښه پوهېږم
څنګه پښلا شي ؟ په دې نه پوهېږم
ظاهره ځو مره خوږې ښکاري شونډې
ځو مره ترخه دي پکې ، زه پوهېږم
څه مې پوښتې چې مې زړګی څنګه دی؟
دی خو له تا سره ،زه څه پوهېږم
سترګې دې څه وايي په هره ادا ؟
لږ راندې شه چې پرې و پوهېږم
اخر به ستا تصوير زخمي شي په کې
داسې چې ته ماتوې زړه ، پوهېږم

دمنې ۱۳ مه ۱۳۹۰
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تودوخه

غم مې،
لکه ماښام کې دوا بو پرمخ
دیوې یوازې پاتې شوې هیلۍ سپین سیوری
چې له څپو سره د تللې رڼا
اوراروانې تیارې رنګ ته ځیر وي
هغه چې خپل یوازیتوب ته زانګي
د مازیګر په وینو رنګ اوبو کې
ډنډ د درنې او سهمناکې شپې بستر کې پروت وي
او هلته لرې داوبو پرغاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوچو ونو لغړ سیوري

دهیلې یوازیتوب ته ګوري

غم مې ،

دهغه مساپر موسکا ته ورته دی چې

دشپې پر سپینه واوره پلونو دلیوه ته ځیر وي

خو په دې نه پوهیږي

چې لاره کومه خواده ؟

چېرته له وریځو راوتلې نیمایي سپوږمۍ ته

تورسیوري منډې وهي

او مساپرته دلیوانو پلونه لاورلنډ شي

یوه موسکا په داسې وخت کې هم دژوند تمه وي

غم مې،

یو ځاځکی اوردی

دوروستۍ اوښکې دتودوخې په څېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پر کنګل باندې يې وس نه رسي

غم مې ،

دژمي په دې لويه شپه کې دومره مست دی

چې رانه ستا دلاس تودوخه غواړي.

د۱۳۹۱ لمريز دخيلې اتمه شپه

کرغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فلسفه

په روح کې دې خدای نه ورکوي چانه خپل جانان
دخپل ځان په لټون پسې ، چې ستړی وي خپل ځان
د شوندو فلسفه دې مالوستلې ده په شوندو
دوینو رنګ چې مینځمه داوښکو په توپان
اې ! څېرته یې ؟ هغه ورځې مې ډېرې رایادېږي
تاوده به پر یو بل شو ، چې لانده به کړو باران
دښار زړې کوڅې وې ،پسرلی و او مزل و
چې ته وې او چې زه وم ، عاشقان وو عارفان
راځه چې دې په سترګو کې هغه کیسې پیدا کړم
چې څنګه پخلا کیږي سره دوه خپه یاران
راوړاندې شه او بېرته مې په خپل زړه کې پیدا کړه
زه تللی چېرې نه یم ، زه همدلته یم نهان

میزان ۱۳۹۲۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

قیامت

دلته ، هلته اوازه ده

چې زړه نړۍ به مړه شي

بس همدا دهستۍ پای دی

اوازه د قیامت ده

چې بیړۍ ددې نړۍ به

دتیاروپه سمندر کې

ماته ، ماته شي راړنګه ،

خلک وایي ، هلته دلته

چې دزمکې دابۍ تندی به مات شي

اوازه د قیامت ده

ځینې خاندي ، ځوک ویریږي

خدای پوهیږي ، خدای خبر دی

مور لاهسې خپل ماشوم په تندي ښکل کړي

بوډا لاهم په لکړه ، هدیرې نه په ځنګ تېرشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپانه خوله پر چینه کېښنوه

اوږده تنده یې سړه کړه

چا دیار په خوږو شونډو

دزړګي تلوسه مړه کړه

هلته دلته ویل کیږي

چې څوورځې ددنیا پای ته دي پاتې

اوازه دقیامت ده

خدای پوهیږي ، خدای خبردی

موږه وږي ، موږه تږي

دخیرات ډوډۍ ته ناست یو

ډک سیندونه ، لوی برجونه

تش منګي او تش نسونه

دبابا توره تیره ده

دنیکه شمله موهسکه

لادوینو ډنډ کې لامبو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په خپلو دواړو لاسو

يې له خپلو زړونو باسو

خلک وايي هلته دلته

دهستۍ دننداريې پای رانږدې دی

اوازه د قيامت ده

خدای پوهيږي ، خدای خبر دی

که قيامت شي ، که نړۍ شي ړنګه بنګه

ګوندې زموږه د شرمونو

دازړه کيسه شي ختمه

دخيرات کنډول که مات شي

داحتياج دوزخ که ړنګ شي

خدايه ! ژر دې قيامت شي

رانه خلاص چې دژوند ننګ شي .

۲۰۱۲/۱۲/۳

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه او ګلغوټۍ

ګلغوټۍ !

شپه ډیره اوږده ده ، دیلدا شپه ده

داورلمبه مړاوې تودوخه لري ، سوز نه لري

لوګی کړی کړی پرخیال

داستاد زلفو څانګې نه شي ایستی.

مالیوني ته وایه

دخیلې شپه ګوره او خیال دګلغوټۍ وګوره

ګلغوتۍ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

چیرې یې چې مرم درپسې ؟

ما دغمونو پنډ په شا راوړی

مادمرګونو ، سیاستونو ،

وربېو بربنډو ارواوو شورماشور

ایله ترتاراوړی

ژوندمې لوګی کړ ، خو داستا پرزلفوناست ګرد ته هم ونه رسېد.

ګلغوټۍ !

مینه په (بازار) کې نه شته

مینه خوستادرغوي منځ کې دتودوخې خوند و

چې یې خو ژمي زما لاسونو ته (مانا) ببښله.

ګلغوټۍ !

چېرته ولاړشم

که یوه ورځ له هغو ورځو څخه بیا ووینم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې به د واورو سپينې سپينې بتې
ستا پرپيکي يوه يوه کيناسته
تابه تودوخه ، ځه موسکا او د سنځلو عطر
زما پر اروا وشيندل.

ګلغوټۍ !
ستوري هم مانا نه لري
لمر دومره سپک دی
لکه زما له سورۍ جورابې نه وتلې پونده
له کتابونو نه مې کرکه کيږي.
چې ته يې ونه لولې ،
هغو شعرونو نه مې کرکه کيږي .

ګلغوټۍ !
سوزمه دژوند له اوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولا خپې خپې روان یمه دعشق له شوره
ځومره ساده خلک دي ،
چې خبرنه دي ستا ددومره ډیر ښایست له زوره
په دغې تورې ،
دې اوربدې
او دې تیارې یلدا کې
ځوک شته ، چې غږمې واوري؟
ګلغوټۍ !
مرم درپسې !

د ۱۳۹۳ یلدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلغوټۍ ته اووم سرود

ماز یګر تېرو ، چې ځنګل خلاص شو
اوزه دګنو ـ ګورو ونو له تیارې ووتم
اس مې ستومانه و او زه تږی وم
ترمخ مې شنې ورشو نه پورته دچنچنو خېل شو
لویدیځ افق دلمر وروستیو وړانګو سوروا ړاوه
لرې ، دشنه چمن ترغاړې ودانې ښکاره شوه
او اس پرزمکه پښه وسرویله
دلارې څنډې ته په ماته تېره
داسې لیک وو:
((دلته لاڅوند ازمو ییل شوی نه دی
دمساپرو دمه ځای نه شته !))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام تیاره وه چې، راورسېدم

څه پرتمین ماښام و !

هوا په غېږ د سنځل ګل کې خوله

د ډيوې تتې رڼا څرک له پنجرې وهلی

چوپتيا خوره وه، مایوازې خپله ساه اورېده

او د نرګسو سترګې نه رپېدې

عشقه پېچانو د کړکۍ خواته و غوږ نيولی

د ماښام ستوري په افق کې سترګکونه وهل

++++++

اس مې ستومانه دی او زه تږی یم

خوډبرلیک رایادشو:

((دلته لاژوند ازموییل شوی نه دی

د مساپرو دمه ځای نه شته !))

نو...

ولې راوګرځېدم ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ځانته وبللم؟

دروازه خلاصه وه، که ما مې په ستومانه لاسو ووهله ؟

هرڅه مې هېر دي.

یوازې ستا ښکلا مې نه ده هېره

چې مخامخ په دروازه کې لکه سپین سوسن راهسکه شولې

زرکاله مخکې مې لیدلې وې، اشناوې راته

زرکاله مخکې دې لاپېژندلم.

ـ سلام...

ـ راځه دننه راشه !

ـ خو (ډبرلیک...؟)

ـ نه نه ، پردغه لاره مسافر نه راځي

هیڅ ته ځای ددمې نه شته دلته.

دباد پاسته لاس دې وینښتو کې ګوتې ووهلې

پسرلی مست شو او ستا زلفو سره ونښېده

ـ اس ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پرې يې ږده ، مه يې تړه !

دلته اس نه ورکيږي

پريږده چې شنه ورشو کې دمه وکړي

او له چينې څخه اوبه وڅښي.

چې ور دې وتاړه هوا راغله

ډيوه په ملا کړه وربه شوه، رڼا ولړزيده

ما يې سلام وا خيست او کينا ستلم.

لاهم حيران وم، ته مې چېرته؟ څه وخت ؟

نه نه هېڅ مې ليدلې نه وې

زه يو ستومانه مسا پر وم او بس.

- هن وا خله !

ستا لاس مې و پېژانده،

خو په دې نه پوهېدم

چې دا د چا لاس دی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا ویل:

قهوه مې بې شیدو راوړه، همداسې ترخه

ما ویل چې رنګ یې ستا د سترګو رنګ وي.

ـ هو ! زما د سترګو رنګ ستا ډېر خوښېږي ؟

مګر ته څوک یې ؟

د قهوې عطر و را په خود کړمه ، پیاله تو ده وه.

اوه خدایه !

پرکوشنې مېز د نرګسو ګېډۍ هم پېژنم !

خو هغه زرکاله پخوا ستا له تصویر سره نرګس ایښي وو.

ستا غږ مې بیا واوریده:

ـ نن هوا ښکلې وه، ستومانه به یې ؟

ـ هو ! ستومانه ډېر ستومانه !

خو راته ووایه چې ته څوک یې ؟

او ستا خندا

څپې څپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتوروزلفو له نڅا سره

ډ بوې وڅنبله.

زه ؟

زه خو هماغه یم، چې ومه کنه ؟

ـ که ته یو ازې یې نو زه به شپه بهر تېره کړم.

سهار به وخته خپله لار ونیسم...

خو ستا موسکا دحیرانتیا څپې کې ډوبه شوله.

ودې ویل:

دلته لا ژوند ازمویل شوی نه دی.

دمساپرودمه ځای نه شته.

او زه دزلفو یو بالښت لرم، همدلته یې ږدم

هغه بهر ته درایستلای نه شم.

ـ هو ته ریښتیا وایې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو زه به دلته ، هو همدلته سر پرې ولګوم.

مګر ته څه پوهېږې؟

که زما اوښکې ستا دزلفو پربالښت وڅاڅي ؟

تاوویل:

وګوره !

چې زلفې مې لااوس لمدې دي.

او زه دا ستا دلمدو زلفو عطرو بیا راوینښ کړم.

ما ویل:

خو زه

بس ، دیوې شپې مسا پریم دلته.

ـ نه زر کاله وړاندې مو وعده بله وه.

تا ویل: چې پاتې ژوند به ټوله بس همدغه شپه وي.

هاغه دې هېر شول، چې پخپله دې پر دغه کتیبه ولیکل:

((دلته لاژوند ازمویل شوی نه دی.

دمسا پرودمه ځای نه شته.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل: هو ! سمه ده.

خو زه دې نه پېژنم

او خدا یزده چېرته ځمه ؟

اس مې پښه ټکوي.

ډیوه لا بادته ناخې.

نوټ:

دا شعر دلیکلو تاریخ نه لري

یوازې زما تر یو څلو یښتمې زوکالیزې پینځلس ورځې کشردی.

دکابل یوه ستربڼ ته نږدې دغره په لمن کې راشین شوی دی

ګلغوټۍ پرې خبره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلغوټۍ

اې خلکو !

څاڅکانې مو له اوبو

غواګانې مو له شیدو

اوزړونه مو له پېرزو ډک اوسه !

مېچنې مو تل ګرځنده

جوالونه مو په غنمو درانه

او دباغو هوا مو

د سرو منو په وږمو ښکلې اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ویالو کې مو د ګلبوټو څنې خدای مه ریژوه

او شنې غونډۍ مو ، خدای د مستو شپنو

له یا کوربان او یره ځاره تشې مکړه کله

خلکو !

اې د مینې خلکو !

دسترخوان مو له ډوډۍ

غړکې مو له شړومبو

او بډه مو له پیازه

کله تش مه لره

او په باغچو کې مو د ګل خندا تلپاتې اوسه

ما ستاسو منځ کې

یوه د ګلو څانګه

یوه د ګلو غوټۍ

همدا اسې ناوې پر پالنګ پریښې ده

زه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو ! زه ورځمه چې دخدای له ملایکو ورته نور راوړم

او له کوثره یو جام ډک د رڼا

دخدای له رحمه یوه لپه شبنم

او له جنته دغنمو طلایي ګانې

ما دهغې دنیا سفر ته داسې ملا تړلې

اوستاسو چم کې ،

-چې دمستو خندا ګانو له سندرو دې خدای تش نلري-

زما ((ګلغوټۍ))د ناز په خوږ بستر کې خوب وړې ده.

۱۳۹۰سرطان۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګُلبيتونه

د سرو ګلو نڅا وه په څپو کې ګلغوټۍ
غوټۍ غوټۍ غوټۍ وه په اوبو کې ګلغوټۍ
سهار يې پرانيستله چې تنۍ د ګريوانه
همدا سې غځېدله مو سېدو کې ګلغوټۍ
په سره کميس کې سپينه تاويده راتاويده
لانه وه غوړېدلې په لمبو کې ګلغوټۍ
جلوه وه د جنت زمو وږ پر زمکه ګرځېدله
سرکشه ، هسکه غاړه پرېښتو کې ګلغوټۍ
اخيسته زړه او ذهن ورنه ډېره خوشبويي
نغاړلې د خداى لاس وه په ورېمو کې ګلغوټۍ
هغه دې په ياديږي؟ چې خپل پټ نوم دې راوښود
د عطرو ، د رنګونو په پردو کې ګلغوټۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهه لانېمګړې ده !

کتابونه

کتابونه

زرخبرې سل بابونه

دنيا څو ډانګه اوږده ده

زمکه څو ګزه ده پلنه ؟

دمارانو پښې څو دي

او چونګښې داوبو دي

که د زمکې د سرو دي ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې تور دی له دې دومره ډیرو توریو

خوا مې ګرځي له دې دومره ډیره شمېره

پوهه تږوله ده نیمګړې

کتابونه هم ګونګي دي

قلمونه بېچاره دي

یو هم دانه شي ویلای

چې ته (څومره) ښایسته یې ؟

۱۳۹۳لیندۍ دوهمه

تهران

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمپاین

دلته ، چې غم د ډوډۍ
يا خالي ، پوچې اند يښنې د سياست
او خبرونه د مرګ
زموږ د ژوند کاغذي ګل رازمولي
په دې عجيب وطن کې
هيڅ څوک په دې غميزه نه پوهيږي
چې څومره لويه تشه
او څه بد رنګه نشت دی
که هيڅ څوک نه شي پيدا
چې بل ته دا ووايي:
((تا سره مينه لرم !))

(c) ketabton.com: The Digital Library

باران ، کورمه ، کوچی

هوا لنده ده،

دځنګله له پاڼو ځاځکي ځاځي

او دزلمي کوچي په زړه کې اند ېښنې بهيږي

لږ مزل نور پاتې دی،

ژوره (کورمه)

دخورو لړو ترمنځ ښکاريږي.

کوچی په (لښته) پسې ډېر خپه دی.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښته همزولو سره ناسته ده چمبه غړوي

په زړه يې خړې لړې غم وروي

لالا ! ټوپک اوګردنۍ دې ورک شه

چې د تربرو بدي دې کورته راوړه

دلښتې مېنه په بدۍ سپېره شوه

(بدۍ) کې کورمې ته را ورکه لښته

اوس د(کوچي) جانان بېلتون ته ژاړي.

***

ماښام راخور شو ، لاکوچی روان دی

ژوره کورمه لويه

دلته او هلته ځراغونه بل دي.

کوچی حيران دی ، چې شپه چېرته وکړي؟

لښته به چېرته وي او څه به کوي؟

په بدۍ ورک پلار به يې چېرې وي پناه اخيستې.

کوچی روان دی له پوښتنو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچی پرستړو اوږو وړي د ا ند ېښنو پنډونه.

***

لښته چمبه غږوي، غاړې باسي

نن د نکریزو شپه ده

یوه خورلڼه له دې کلي نه ځي

لښته سندرې وايي:

((له تورو غرونو پناه یاره

ستا به په یاد یم که به هېره یم مینه

کډې مې تورو غروته ولاړې

راپسې ژاړي، ستا د کلي چنارونه...))

لښته لګیا ده او سندرې وايي،

کوچی حیران چې شپه به چېرته کوي؟

هلته نکریزو کې د بوې بلې دي

د لښتې رغوی سپین دی

د لښتې رغوی دجانان د لاس تو دوخه غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچې وطن ته لار په ننبه کړله:

که نیمه شپه لښته راوتښوي

تر یوې ونې لاندې ، د یوې ګارې شاته

داسې ځای شته چې دوه مینو ته پناه ورکړي؟

خو ، خدایزده لښته به د کورمې په کوم کلي کې وي؟

چا نه پوښتنه وکړي

دیوې ورکې مسافرې پېغلې؟

شپه را روانه ده، باران اوري

دکلي منځ کې څراغونه سترګکونه وهي.

او مسافر ، چېرته له لرې د واده زوږ اوري.

مسافر مسک شو ، لږ یې دمه وشوه :

((د ولس واده دی، مسافرو ته ډوډۍ ورکوي،

شپه به جومات ته یوسم.))

په لوی انګړ کې رڼاګانې ښوري

دنغري دود او د ښځمنو اواز

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچې ګامونه تېز کړل.

اوس د چمبې اواز له ورايه اورې.

کوچۍ خوله شو ، په باران کې خوله

پر زړه يې تېره ببره څړيکه شوله.

لږ ساني‌ولی شو ، او ولړزېده.

دلبنتې خوږ اواز يې وپېژانده :

((نرۍ باران دی پاس پرلوړو يې وروينه

ژوري کورمې ته نصيب راوړي يمه

جانانه !لاس راکړه چې دواړه سره ځونه ،

وه جانانه !لاس راکړه چې دواړه سره ځونه...))

۱۳۹۴ سرطان لسمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملت مې

ملت مې !
ټول عمر نېکمرغۍ ته په تمه
هردم شهيد
سرګردانه !
يوازينۍ ګناه يې داده
چې ګومان کوي؛ نيکمرغي راځي
دومره څوک نشته چې يې وپوهوي:
نېکمرغي نه راځي ،
راوستل کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېواد مې

هېواد مې
لکه د سمندر شپه
ښکلې، ويرونکې
توپاني
او ناڅرګنده

۱۳۹۳ جدي اوومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له تانه بېرته تاته !

له غمه سترې یمه
سترې یمه ستا له غمه
له درده مرمه ، زخم تا راکړی
ورګرځم ورګرځم همدلته راشم
له غم او درده بېرته تا ته ژاړم
زما دژوند دغه غمجنه کړۍ
له تارا پیل شي را وڅرخي ،
را وامې خلي
او بېرته مې تر تاراوړي
ووایه ستاله لاسه چاته ګریوان څیرې کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجبور یم تا ته ، همدا تا ته ګریوان څیرې کړمه

***

د پسرلي پر یوه ښکلي سهار
ستا مهربانه لاسو وکرلم
یو څاڅکي او ښکې دې او به راکړې
او
د زلفو وړم ته دې هسک شوم ورته ونښېدم
یوه غرمه ستا اننګو ته لاتو د شوی نه وم
چې ته غوسه شوې او زما خزان وهلې پاڼه با د یووړه
یوې سړې سیلۍ پر سر واخیستم
زه را لویدم ، پریوتم
پر یو خوشبویه ، پر یوه ښکلي پالنګ
ستا پر پېکي باندې را پریوتمه
اوس دې نو خوښه
چې مې مروړې ، که مې کرښې لولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

خو زه ستومانه ، زه زخمي

مات شوی

آس مې پر لاره پاتې شوی

بې وطنه یمه ، تږی یمه

ستا پر لمن یو ځلې سر ږدمه او ستوري شمارم

خوب کې به تا وو وینم

چې درته وژاړمه ، وپوښتمه

له تانه تللی ، تا شړلی ومه

له تا خپه وم ، تا رټلی ومه

اوس نو ته غوږ شه چې کیسه د دې ستومانه سفر تا ته وکړم.

***

زما جېلوانې !

ستا د سترګو سپاهیانې مې پر سر ولاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ستا له جیله تښتید لی ازلي ګناهکار

له ډیرو منډو

پټ پټانو وروسته

ستا ترد رشله راغلم ،

چې تا ته تیره کړم کیسه د یوه ستړي بند ي

ستا له زنځیره ستا له بنده همدا تا ته ژاړم

له غمه ستړی یمه ،

ستړی یمه ستا له غمه

له درده مرمه ، زخم تا راکړی

وګرځم

وګرځمه بیا راشم

له تانه بېرته تا ته وژاړمه

۱۳۹۰سلواغه ۲۳

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـرګه

که څوک زما له زړه نه وپوښتي چې،
دهغه چا هېرول ، څومره سخت دي؟
چې دې ټول عمر دهغې پښو ته
دعشق ګلونه ایښي.
نو به دا زړه ورته دګل په څېره وغوړېږي
او په خندا به ورته ووایي:
((ته څه خبر يې؟))

که څوک زما له زړه نه وپوښتي چې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغو سترګو قهر څنګه زغمې

چې تا يې تل رڼو چينو ته

خپل خوبونه ويل؟

نو بهدا زړه ورته له اوښکو نه امیل جوړ کړي

((ته په دې څه پوهيږې؟))

که څوک زما له زړه نه وپوښتي چې ،

دهغو شونډو ترخه څنګه څښې

چې تا به تل دخپلو شونډو په باران پريوللې ؟

نو به دا زړه ورته دوينو څاڅکي څاڅکي ګلاب وغوړوي

((چې داسې هم کيدای شي !))

که څوک زما له زړه نه وپوښتي چې ،

له نامرادې

له ناکامې مينې وروسته ژوند په څه مانا دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو دا زخمي شاعر به

ورته په غوږ کې ورو ، ورو

د ځنګدن سندره وغږوي

دا سې سندره چې له مینې

له بیلتون

او هېرولونه به

د مرګ د سپینې اوښې

یو برګ اندی دلمر لویدو په لوري وخوځوي

دلمر لویدو خواته په دښته کې

ها لرې لیکه

دعشق د ماتې په نامه دمرګ د سپینې اوښې ورک پلونه دي.

۲۲ اکتوبر۲۰۱۱ ،

وارسا - پولند

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـزل

په دغه دښته کې چې زه یم روان
هومره سپېره لکه ژوند
همدومره ستړې لاره
نه یو شین بوټی
نه دونې سیوری
پر لاره پلونه دو ړوکې سمسارۍ
یا یوه کرښه دمار
یوازې سیوری مې ملګری دی لا
او که ماښام سپوږمۍ راونه خیژي
زه به بې سیوري ، بې ملګري چېرته دمه کوم؟

۱۷ جون ۲۰۱۱
سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوبو ژرنده

اوبه بهیږي
له‌ناوې نه ، شرهار کوي
او ژرنده ځرخي
غنم په زړه چوي
د ګرمو اوړو بوی راځي
ژرنده له ګرده ډکه
زه هم ستومانه
لکه ژرنده پرخپل ځان راځرخم
سر مې سپېره دی
سر مې سپین دی
لکه سپینې وړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې پوهيږم ، چې ګردجن سر مې بيا نه توريږي

ددې ناوې اوبه مې زړه سړوي

خو زما لا مده ويښتان لا

سپين سپېره دي

لکه وړۍ

لکه دوريځو يوه سپينه غوټه

او دژوند ژرنده لا راڅرخي

صبر نه پيژني

غنم خلاص شوي

ژرنده ګړۍ چېرته خوب وړی دی؟

۱۷ جون ۲۰۱۱

سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاست

یو ماشوم پلار څخه پوښتنه کوي
چې ستوري څو دانې دي؟
پلار ورته وايي:
لکه ستا او ستا د خور ویښتان
ماشوم په خپل سر باندې لاس تیروي
او د کوچنۍ خور په ویښتانو پسې مخ اړوي
ماشوم د ستورو په شمېر فکر کوي
د پلار د شونډو له موسکا څخه
سیاست راڅاڅي.

۱۷ جون ۲۰۱۱
سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهانه

بيګاه په خوب کې ستا له سترګو څخه وشرمېدم
ستا سترګې لا هم زما له مينې ډکې
خو زه ويده يم
او ستا سترګو ته په خوب کې ګورم
بيګاه په خوب کې ستا د سترګو پېغور وسيزلم:
چې څوک مين وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ارامه بستر نه پریوځې

څنګه یې وو ایم ،چې ویې منې؟

زه هرمابنام د دې لپاره

د ګلونو پر بستر څملم

چې ګوندې ستا سترګې په خوب ووینم .

۱۷ جون ۲۰۱۱

سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازېتوب

په الوتکه کې د خپل یوازیتوب په اړه فکر کوې
چې ستا تر څنګه ناسته ښکلې پردۍ
په خوا اړه خوب ویده شي
او سرېې ورو ورو ستا پر ولي درونده شي
ته به ستومانه یې او خوب به درځي
خو ګاونډۍ راویښولی نه شې
موسکا پر شونډو ځانته داډ ورکوې :
یوازیتوب کله په خوب تېرېږي ؟
یوازیتوب کله په خوب هېرېږي ؟

۱۷ جون ۲۰۱۱

سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورته سرود

موريې روان یمه ،دعا غواړمه

ته نه یې ، چاته سترګې واړومه

موريې لاس راکړه، که نه غورځمه زه

اوس ، چې پخپلو پښو ګرځمه زه

موريې للو غواړم ، زنګون غواړمه

د سرګردانه روح سکون غواړمه

خوب مې لیده چې ستا پښې ورکې وې

موريې ! له باغه مو منې ورکې وي

څو پاستې ایښې او یو څو دستکې

په سیخ مې سوې وې وړې پاپکې

ته سرګردانه وې ستومانې موريې

له تناره سره حیرانې موريې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري رنځوره وې په خوب مې ليدې
زه چيرې بوخت وم ته مې نه ياديدې
نيمه شپه راغلم اسويلی مې واوريد
زوی ته مې خير کړې ! ستا ځګيروی مې واوريد
موري شاعر (کاروان) دې يادراوړی
درمند دعطرو ورنه بادراوړی
موري ستومانه يم ، خسته يم موري
موري ويريږمه، خپه يم موري
چاراته ويل ، چې نور دمينې نه يې
له زړه لويدلی ، ورک له سترګو بنه يې
موري داغم به اوس په چا ژاړمه
ته نه يې چاته سترګې واړومه

۱۳۹۲ - ثور - ۱۸

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا ترکلیزې یوه اونۍ وروسته

نن شپه مې رګ رګ کې يو اور غځيږي
لکه ستا سترګو ته چې نيغ درګورم
د سندرغاړې خوږ نظر زما په سترګو ښځ دی
د نیم تیاره او نیم رڼا ځراغ تر چتر لاندې
د يو غزل له ترنم سره هوا ته وځم
د هارمونيې له ستوني ستا د نيم کښو نظر ښکلا اورمه
د ګيتار تار مې لکه ستا موسکا

دزړه پر کوځه لار تيروي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پر تبله چې ګوتې ناځي ، لکه ته چې خاندې

پر پياله شنه لمبه راتاو شي لکه ستا د کميس بله جلوه

بهر باران دی ، برسات چيغې وهي

خدايزه چې دومره لرې

داستا دزلفو وږم ځنګه راغی ؟

باد او باران

غزل او اور د پيالې

ټول سربداله ناځي

داستا دعطرو نشه چيرې ده ،

چې ومرم پسې ؟

۱۷- حمل ، هندوستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن (د۱۳۹۲ کال د عقرب پینځمه) دغزني په اندړوکې پر ورا چاودنه وشوه او ترشلو پورې ښځې ، ماشومان او ورابانې یې په وینو او خاورو ولړل.

هرڅه دواک لپاره !

له سورې دا ریا سره یو سور لاس په نکریزو پروت دی

او

د وړوکي پر اوږه د پاولي سیوری ښوري

خړ ،

په خاورو پروت ،د وینو وچ ډنډوکی

له کلي ورا وه راوتلې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو درونډ آواز ،

یوه تیاره

اونور هېڅ...

دیوه ښار

نه

دخوښاړونو ، په محل کې لا یوڅو ښاغلي

دسیاست کرښې کاږي.

خبریال بیړه لري...

سم خبر کوم دی ؟

وایه څومره مړه دي ؟

(مړګ) دسګرټو په لوګیو کې په فکر بوخت دی

(واک) څومره خوږ دی ،

په غوږونو یې غږ خوږ لګیږي....

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاد

ماشومتوب نه هېرېږي ،
ستاسو به یادې وي هغه شېبې هم
چې مور به ورو ورو په خواږه اواز کې
دالاهو او سندرېزو للو ګانو پرځپو لاهو کړئ
دخوب او وینښې په وروستۍ پوله کې
د مور غږ د اسې راته
لکه له غره نه چې سندره وي دباد پر اوږو
یا د سپوږمۍ چوپتیا ته پټه دغونچې خندا
وو ایاست ! چاته دا شیبه یا دېږي ؟
ماشومتوب نه هېرېږي.

۵ عقرب ۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوروز ته سرود

لــه بــامي بلخــه راپاڅــه ، دنــوروز دســهارباده
پســرلی دعشــق راخــور کــړه لــه زاړه ام الــبلاده
دهیلمند مسته څپه شه په لرغوني سیستان واوړه
دکابـل ارغـوان ښـکل کـړه ، دباګرام هـواکړه ښاده

پرســرلوړي هــري واوړه ، چــې ګذرپــه اصــفهان کــړې
بخاراتــه ورمــه یوســه ،چــې پــرواز پــر بدخشــان کــړې
دســوما پــه بــاده مســته !د(ســدې) دجشــن يــاده
لــه بــامي بلخــه راپاڅــه ، دنــوروز دســهار بــاده

لــه (ګنجــه) ترا باســينه ، لــه ګنګــا تــر ســمرقنده
لــه قــونيې ترفــراه روده ، لــه لاهــوره ترخجنــده
دزلمــو دي اتڼونــه ، دښایســته پېغلــو نڅــا ده
لــه بــامي بلخــه راپاڅــه ، دنــوروز دســهارباده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوی کال دی ، نوی ژوند دی د اقبال ستوری بلند دی
د دانې نوی پیوند دی ، د دهقان خاطر خرسند دی
ترپښو لاندې سبزه ده ، پاس د عشق نوې هواده
له بامي بلخه را پاڅه ، د نوروز د سهار باده

سمنک دې شنه قدم ته ، هفت مېوه د سپرلي دم ته
قزاقي سمند دې زین کړه ، را شه بیا قرغزي چم ته
چې بیا یو کړو سره زړونه ، لویه سوله کړه بنیاده
له بامي بلخه را پاڅه د نوروز د سهار باده !

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د خوبونو غلې ته!

هر ځوار لسم،

چې سپوږمۍ پېغله شي

او

پلوشې يې ورو ورو وميندځې

زما د زړګي ترې ،

جل وهلې کړکۍ

شپه چې چوپتيا خوره شي

او دهندارو حافظه وينه شي

ته هم راوځليږې

زما له ستومانه سترګو خوب يوسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانې !

که د سپوږمۍ له رڼا ګانو څخه درمند جوړ کړم

او ستا پښو ته یې دانه دانه دروشیندمه

که د سهار له چینې څاڅکي څاڅکي ستوري ټول کړم

چې ستا دغاړې هار شي

تاته سپوږمۍ باندې قسم درکوم

ووایه !

بیرته به مې سترګو ته خوبونه راوړې؟

۱۳۹۰ سرطان ۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه!

دترافیک کاکا دلاس تودوخه
لکه د پلار په څېر وه
چې یې ماشومه واړه نه پورې ایسته
له واړه نه پورې یې په موسکو شونډو مننه ې سره
دکتابو کڅوړه ونځیده
او
د سپین ټیکري پیځکه یې داسې باد ته وخوځیده
ماوېل
مننه کوي

۱۳۹۰ سرطان ۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرونه

سپې
ستومانه د دیوال سیوري ته وغځېده
نن خو چاودنې
او ډیرې ډزې و شوې
ګڼ خلک و وژل شول
خو ده
هیڅ ته ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ان لا غپلي نه‌و

دخدای مخلوق یې ځورولی نه‌و ،

سپي دیوال ته ډډه ووهله

په خبرونو کې چا ونه‌ویل

چې وسله‌والو څخه زیات

دسپي وجدان ارام دی.

هره ورځ موږ نه‌دا سې ډیر

دخبرو سرټکي هېر پاتې وي.

۱۳۹۰ سرطان ۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغې تللې ته سرود

يـــوه ورځ وه ،مـــوږه دواړه پـــه ســـفر بانـــدې روان شـــو
زه او تـــه غـــــاړه پـــه غـــاړه پـــه ســـفر بانـــدې روان شـــو

يـــوه ورځ وه ، مـــا ژړلـــې ســـر مـــې ســـتا پـــر ولـــي کېښـــود
ستا په سترګو کې چې ورک شوم داجهـان مې واړه پرېښـود

يـــوه ورځ تـــه شـــاه ميـــرمن وې ، زه يـــوازې ســـتا پاچـــا وم
پاچانـــه وم ســـتا بنـــدي وم، بـــدو ســـترګو نـــه پنـــاه وم

يـــوه ورځ وه، مـــوږه ســـترې لـــه دې دومـــره ډيـــرو خلکـــو
لاس پـــه لاس دوه اوبـــو وړي لـــه دې دومـــره ډيـــرو خلکـــو

يـــــوه ورځ وه ، عاشـــــقان ووعارفـــــان وو، زه او تـــــه وو
دزاړه ښـــار پـــه کوڅـــو کـــې ســـرګردان وو، زه اوتـــه وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یــوه ورځ وه ، پــه زیــارت کــې تــر رنګینــو جنډولانــدې
تــا ســتومانه نظــر کېښــود زمــا پرســتړي ګوګــل بانــدې

یــوه ورځ وه ، ســتا لــه ســترګو څخــه اوښــکې راروانــې
زه حیـــران درتـــه ولاړ وم، ســـتا وې زلفـــې پریشـــانې

یــوه ورځ وه مــادې ســترګې پــه خپــل رغــوي کړلــې وچــې
تبــرک و ســـتادعطرو ، مـــادې اوښـــکې کړلـــې پټـــې

یوه ورځ وه، ستا داوښکو دوې سکې وې زما په جیب کې
زنګیـدم سـتاپر پـاولیو ، شـرنګیدمه سـتا پایزیـب کـې

یــوه ورځ وه ، ســتا پــر ژبــه دغوســې ســندرې شــنې وې
زه دې اور تــه وم نیــولی، ســتا پــه ســترګوکې لمبــې وې

یــوه ورځ وه ، تــا نیــولی وم پــه غــلا دخپلــو اوښــکو
پــه تــاوان کــې وم درپــاتې دځــو ســپینو تللــو اوښــکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـــوه ورځ وه ، راسـره وې سـتا داوښـکو وږمـې ډیــرې
مـا انکـار کـولی نـه شـو ، چـې کـړم سـپینې سـکې هېـرې

یــوه ورځ وه ، مــا راټــول کـړل خپـل خیالونـه اوفکرونـه
دښــکلا پــه چینــه وللــي زمــا راتــه غمــي شــعرونه

یـــــوه ورځ وه، مــــا راوړې ترانـــــې وې او ســــندرې
دعشـــق روڼ دریـــاب نـــه وتـــې مرغلـــرې مرغلـــرې

یـــوه ورځ وه ، مـــا راوړي دزړه غـــړنـــه مرجانونـــه
تصــــویرونه پـــه لفظـــو کــــې ګلابونــــه ګلابونــــه

یــوه ورځ وه، ستاپښــو تــه مــې دا هرڅــه نذرانــه کـړل
ســتا داوښـکو پـه تـاوان کـې مـې داټـول دانـه دانـه کـړل

یـــوه ورځ وه ، تـــاویلې زمـــا خیالونـــه پکارنـــه دي
زه دژونـد شـین غمـی غـواړم زمـا لفظونـه پکـار نـه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يــوه ورځ وه ،چــې داوښــکو پــه تــاوان کــې دې غوښــتلم
بنــديوان دخپلــو زلفــو پــه زنــدان کــې دې غوښــتلم

يــوه ورځ وه، زمــا پــه لاس کــې غزلونــه مــړاوې شــوي
د ســـــندرو نغمـــــې مـــــړې وې ، ســـــرودونه رژيـــــدلي

يــوه ورځ وه ، زه نــورهيڅ وم بــې ســروده بــې ســندرې
ســتا پرحســن غبــارناســت و دبېلتــون دې کــړې خبــرې

يــوه ورځ وه، قيامــت نــه و ،لمرختلــی واســمان کــې
زه لا مــړ نــه وم ، ژونــدی وم لاهــم ورک وم پخپــل ځــان کــې

يــوه ورځ وه، چــې تــه نــه وې ســتا پــه عطــرو پســې مــړ وم
شــرميدم لــه خپلــه ځانــه ، ســتا داوښــکو پــه غــلا پــړ وم

يــوه ورځ وه، ســتا غــږ نــه ودزاړه ښــار پــه فضــا کــې
زه يــوازې وم بــې ســيوري څــه و مــات زمــا پــه اروا کــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـــوه ورځ وه ، عاشـــقان وو عارفـــان وو خـــو تـــه نـــه وې
زه او روح مـې پـه کوڅـو کـې سـرګردان وو ، خـو تـه نـه وې

یـوه ورځ وه ، زمـوږ مینـه بـس یـو خـوب غونـدې پـه یـادوه
زمـــا او ســـتا کیســـه چـــې وړې دبیلتـــون دژمـــي بـــادوه

یـوه ورځ وه ، تـا پـه خوب کـې راتـه وېل چې ژوندون څه دی
مـا ویـل دومره اوس پـوهیږم ، چـې مرګـی تـر بېلتون ښـه دی

۲۴ اکتوبر ۲۰۱۱

وارسا ،پولند

(c) ketabton.com: The Digital Library

(هېڅ) نه شته!

یوه موده مې ستا له سترګو څخه لرې ژوندون وازمویه
او ایله پوه شومه چې (هېڅ) څه مانا ؟

هره شپه ستا د سترګو ښکلې اللو ژاړم
هرسهار مرګ ازمویم ،ستا له ترخې نشتې سره
ته دې په خپلې ها یوازې، ها تیاره خونه کې
همداسې غلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلمانځه په ځای کې خوب وړې يې

او زه پوهيږم چې تراوسه مې په خوب کې وينې

ترهغو (هېڅ) نشته ، مانا يې نه شته

ترهغه پورې چې ما خوب کې وينې

او ترهغو چې

زما هر شعر

ستا په نوم پيليږي.

۱۳۸۹ دوبی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېر يادونه

داسې يې چې مروړې ښکلا څه غواړي
زړونو نه دا روې بلا څه غواړي
راشه چې دې ستر ګو څخه وپوښتم
دومره ډير غمونه له ما څه غواړي
هره ورځ سرونه دښامار خوله کې
خلک خبر نه دي پاچا څه غواړي
مه پوښته دا تونډې توپاني څپې
شګو نه ، له جوړې دنيا څه غواړي
ما دې هيرې کړي دي خوږې سترګې
رامې شي خوبونو ته بيا څه غواړي
ولاړه شه يادونو ته او وپوښته
تيره ، هيره مينه له تا څه غواړي
کله چې لېوال په زړه دروګرځي
دومره يې درواخله چې دا څه غواړي

۱۳۸۹ ، ليندۍ ، ۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

واټ

پر سپين ګردي ډبرين مېز باندې قهوه او خواږه
ځپې ځپې د يو آرام ترنم
او تر هنداري بهر
ديوه لوی ښار ، يوه خوځنده زوږمنه کوڅه
دواټ پرڅنډه يو بوډا دساړه باد څښو ته ګوري او ګيتار غږوي
منی راګډ دی سرې او ژيړې پاڼې اوري پرواټ
يوه جوړه تر ونې لاندې يو دبل سترګو کې ډوب دي
کله کله يو له بل څخه مچکې اخلي
يو سړی خپل ساعت ته وګوري ، ګامونه پسې لاچټک کړي
او يو ماشوم له خپلې مور سره لګيا دی په خوږه مرکه
يو څراغ سور شي او بل شين شي ، ډله خلک له سړکه تېر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او قهوه

چټک سړی او ساعت

هاخوا بوډا او ګیتار

هلته زلمی او نجل یې

بل خوا ماشوم او مور کې

هر یو له (بل) سره بوخت

ځینې پر ژوند تیریږي

پر ځینو ژوند تیریږي

یو څراغ سورشي او بل شین شي ، ډله خلک له سړکه تېر شي .

مسکو

۲۰۱۲ داکتوبر اوومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مې غر دا مې شودیاره

دکېږدۍ په پېڅول غوټه
ګلابي څادر رپېږي
ناوې لرې لارې څارې
په کنډو دوړې ښکارېږي
زرکه کټ کټ په خندا شوه
سلا یې یې کړه لمده په نرۍ ژبه
ګل غوټۍ ته یې دسترګو لکۍ وکړې
غوړ ګې بیا ورته نرۍ کوڅۍ کړې سمې
لږ په تریو تندي یې وویل:
شال یې ښه نه دی راوړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورانوي د کمڅو ولونه.
دماشوم څونډې ځپ ځپ شو
غلې ناوې ته ورکوږ شو
بوډۍ نیا ورته غوسه شوه
لرې ورک شه ! څونډه کېږه
څه پسیرې لکه ښځه
ځه دادا ته دې ناري کړه
اوس به راشي ورا له کوزه
کورت لا نه دي سرو ویل شوي.
ګل غوټۍ شوه غلې موسکه
وور زړګی یې په درزا شو
تر دړۍ لاندې نرۍ خوله شوه ماته
خدایه پزل ! خدایه رحم !
چې دادا را خبر نه شي
چې لالا په لار کې نه وي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړکې سترګه ووهله

له کیږدۍ نه ووتله

ګل غوټۍ د ناوې دود کمیس اغوندي

***

د کېږدۍ په پېښول غوټه

ګلابي څادر رپیږي

دبوډۍ نارې سورې شوې:

هلۍ ! خاورې مې په سر شوې

ناوې نشته په کېږدۍ کې

ګل غوټۍ وړه مرغۍ شوه

په اسمان کې یې درګورئ

یا اوبو کې ښاپیرۍ شوه

له څپو سره پناه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته بر د کنډو شا ته

باتور بریت په ګوتو تاو کړل

ښکلي ناوې نه یې خوله په مینه غلا کړه

ګل غوټۍ لا رپېدله

له جانانه یې غیږ تاو کړه

آس په پونده دوړې باد کړې

د سیند غاړې ته ورکوز شو

د خم ونو کې پناه شو

باتور غلي غلي وویل

شپه به تیره کړو ځنګله کې

سبا اوړو له تور غره نه.

***

ورا روانه ده په لاره

زوم په آس باندې خوب وړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نکريزو يې سره رېيره
باد ته اوړي لکه سپانده
د آس زين لاندې يې پټه
صدفي ښايسته لکړه

د کبږدۍ په پېښخول غوټه
ګلابي څادر رپېږي
په دادا زلزله ګډه
د ولور ميږې ميراتې
اوښ اينډه پروت په يو اړخ دی
تغاره د کوروتو سپينه
د تودو جواريو شکورته
کاکلۍ چرګه نښتې
خړه خره ورته ولاړه

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورو غروکې نرۍ لاره
د آس پوندې پولادي دي
ناوې سره لاسونه ایښي
د زلمي مین په غاړه
ګلسرک په کمره ناسته
د سونګوري په بوی مسته
چغ چغاکې داسې وایي:
په للمیو باران اوري
دامې غر دامې شودیاره
دکوچانو ناوې ولاړه.

۱۲وری ۱۳۸۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک غمی

دشپېتو برېښو ورځ په ورځ کمی دی

تور دی ،

سور دی

یاشنیلی دی

دې وطن کې کوم غمی دی

دکافرو مسلمانو پرې دربی دی

په تخت ناست دی ، یوسړی دی

هره ورځ ورته راځي سل ـ سل سرونه

څه یې ښځې ، څه سپین ږیري

څه یې ځوان څه ماشومان دي

ورته ژاړي ورته خاندي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شل ښاماره پرې راتاو دي
پاچا ژاړي وايي اوردی
دکوم غټ کافر له کوره
راالوتی کوم توپان دی
پر سرونو دښامارو اربړمی دی
دشپېتو برېخو ورځ په ورځ کمی دی.

دوطن خلک چیچلي ، لیونی توري بګوې
نیم یوه ښامار ته تللي
نیم دبل پر ملا سپاره دي
دملتان دیو وربللي
اصفهان ته تښتېدلي
دعربو کوډګر راغلل
تور جوګیان له هندوستانه
تاویزونه ، طلسمونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوطن خلک بنګساره

خپل بچي په تورو وژني

خپلې ښځې او سپين ږيري

خپل زلمي داړي په داړو ،

پټې خان زخمي په تورو

هر يو يار يې اکرمی دی

د شپېتو برېخو ورځ په ورځ کمی دی.

رابيا هم ليونۍ شوې

د پټې بچی يې وويسته له ګېډې

هلۍ ګورئ ! ليونۍ ته

خپل ماشوم داړي په غاښو

د ديوبند پېريان پرې ناست دي.

(راجا) سپور په دنګ بيهاڼ دی

د سره اور ګورز يې په لاس کې

د(پنجاب)په ننګ راغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

(کوه نور) کابل نه غواړي

پاچا ریږدي ، پاچا ژاړي

لوی ښامار نه د سرونو امان غواړي

لوی ښامار یو لوی کوډګر دی

له پاچا نه غمی غواړي

پاچا خپله برخه غواړي

وزیر خپله برخه ژاړي

(کوروش) بیا توره ایستلې

له (ساکانو) کسات اخلي

سر یې ډنډ وینو کې خاندي

کندهار پاچا نه غواړي

پاچا ژاړي - پاچا ریږدي

دوطن د خلکو لاس کې

راشنې شوې لس چړې دي

ماشومان حلالوي چې داکافر دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاماران له خوشالۍ نه ورته ناڅي
دشیشکواتنو نه ، ددیوانو دډولونو څه غربی دی
دشپېتو برېڅو ورځ په ورځ کمی دی.

دیوه کاله زلمي دي
سره ورونه یا تربرونه
دښامار دکوډو زور دی
یو له بل ریبي سرونه
وایي دا وژنم کافر دی
بل وای: دا هم لوی جاهل دی
ورک غمی چیرته پټ شوی ؟
دښامار هغه په کار دی
چا ویل دشالیلا غاړه کې پروت دی
شالیلا دپاچا لورده ،
نه ! دټولو زلمو خورده ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چيرته لرې بنديوانه ،
دښامار دارې ترې تاوې
شاليلا غاړه ايستلې :
که دوې دي دوې دي ،
کلای بست دروازې دوې دي
په يوه پټې خان وځي
په دابله يې دمور سوې نارې دي
دوطن خلک بنګساره
يوله بل پرې کوي غاړه
تور دی ، سور دی که شنيلی دی
زما په غاړه پروت دغم داور غمی دی
دشپېتو برېڅو ورځ په ورځ کمی دی .

۲۱ سرطان ۱۳۹۲

يادونه: پرهمدې زمکه دګران نذير احمد نذير شعر تر دې پخوا ليکل شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان

غنم لوغونـدي ښایسته یـې دهیرمنـد رنـه څپـه یـې
اې زمـوږ افغانسـتانه !د مـورکۍ دخـولې کیسـه یـې

داوزبیـک ماشـوم موسـکاېې، دتـورکمن قـُرصه رخچینـه
دپـامیر زیـږه هـوا یـې ، دآمـو خـوږه نغمـه یـې
لـه پـارون نـه را الـوتی دنـاټونو مسـت شـرنګی یـې
دمنـې دګـل پرپانـه لیکـل شـوې زمزمـه یـې
دبابـا لـه هسـکې څـوکې درتـه ګـورم راتـه ښـکارې
غـُلغله یـې، هسـک صلصـال یـې یـا خودنګـه شـمامه یـې
لـه قومونـو اوبـدل شـوی دبابـا رنګـین ګیلـیم یـې
دابـۍ تـږي منګـي تـه دغـره غـېږه کـې چینـه یـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیلاب په شور دې مینځم، بلوڅي مول کې دې نغاړم
ته د دې ملت دعزم یوه لویه کتیبه یې
ته اتڼ یې ته قرصک یې، یکه زار د شپون ناره یې
د ملت د عشق یادګاره ! په سندرو کې تپه یې

ته ودان یې، ته ازاد یې ،ته پرون یې ته سبا یې
اې زمونږ افغانستانه ! ته ویاړلې زمانه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه مړاوې ژمنه

منم چې مرم درپسې
خو
بیا دې نه شم لیدای
بیا دې له تورو سترګو سپینې اوښکې نه پاکوم
بیا په بند ستوني
په نښتې ژبه
ستا د کتو په وړاندې نوم د مینې نه اخلمه
منم چې مرم درپسې
خو ما له خپل ژونده د تېښتې په لار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د ژغورنې په نوم
د ډېرو خولو د بندولو په پار
ځان سره دا منلې
چې په لېدو پسې دې ومرم
خو لېدا ی دې نه شم.

۱۳۸۸ د ځیلې ۱۵مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

سرلیک مخ

ژوند ښکلی دی! ۱
استازی ٦
پایزیب ۹
څړیکه ۱۴
د تیارې او نور ګرداو ۱۵
اور، شپه او مساپر ۱۸
باد ۲۰
بد ۲۳
برزخ ۲۵
رنګ ۲٦
برزخ ۲۷
بېټنیکه ۲۸
ورکې سترګې ۳۸
او له سترګو ورک سړی ۳۸
تاریخ ملنډې وهي ۴۳
تشه ۴۵
ته او هره شپه ۴٦
ګناه او ویاړ ۴۷
هغه ښکلې تللې ورځې ۴۸
خندا ۵۲
زه خوشال... .... ۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به څه وي؟ ۵۸
د خپلې کلیزې له ویرې ٦۱
تا ته! ٦۳
یوه بله عاشقانه ٦۳
بیرغ او ډیوه ٦٦
د شاعر آزار وهلې ته! ۷۰
دغه بې غمه خلک ۷۲
املا ۷۵
د ولسمشر لومړی فرمان ۷۷
ګوتمۍ ۷۸
ډایناسوران څه شول؟ ۸۰
ډبرې ۸۳
زما جېلوانې! ۸۷
زمزمه ۸۹
ژونـد ۹۱
سـاړه ۹٦
ستا د کرکې په شپېلو کې ۹۷
ستا له یادونو سره ۱۰۲
باران باران غزل ۱۰٦
سرچپه ۱۰۷
سنګسار ۱۱۱
د پیړۍ شرم! ۱۱۲
سیګار ۱۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره شپه ۱۱۸
لمبه، لمبه نڅا ۱۱۹
شمعه او شیشه ۱۲۱
شېبه ۱۲۳
شینشوبی ۱۲۴
غږدي ۱۲۵
د باران په تمه ۱۲۸
غزلګی ۱۲۹
تودوخه ۱۳۰
فلسفه ۱۳۳
قیامت ۱۳۴
شپه او ګلغوټۍ ۱۳۷
ګلغوټۍ ته اووم سرود ۱۴۱
ګلغوټۍ ۱۴۹
ګُلبیتونه ۱۵۲
پوهه لا نېمګړې ده ! ۱۵۳
کمپاین ۱۵۵
باران ، کورمه ، کوچی ۱۵۶
هېواد مې ۱۶۲
له تانه بېرته تا ته ! ۱۶۳
مرکه ۱۶۷
مزل ۱۷۰
د اوبو ژرنده ۱۷۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاست ۱۷۳
بهانه ۱۷۴
یوازېتوب ۱۷۶
مورته‌سرود ۱۷۷
ستا ترکلیزې یوه اونۍ وروسته ۱۷۹
هرڅه‌دواک‌لپاره ! ۱۸۱
یاد ۱۸۳
نوروز ته‌سرود ۱۸۴
زما د خوبونو غلې ته! ۱۸۶
مننه! ۱۸۸
خبرونه ۱۸۹
هاغې تللې ته‌سرود ۱۹۱
(هېڅ)نه‌شته! ۱۹۶
هېریادونه ۱۹۸
واټ ۱۹۹
دا مې غر دا مې شودیاره ۲۰۱
ورک‌غمی ۲۰۷
افغانستان ۲۱۳
یوه مړاوې ژمنه ۲۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک له هېواد پال او فرهنګپال شخصیت ښاغلي (ډاکتر محمد یعقوب پتیالي) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا د دې اثر له شاعر او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو چې د دې اثر د پنځولو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

(c) ketabton.com: The Digital Library

■ ■ ■

دسرو گلو نخا وه په ښپو کې ګلغوټۍ
غوټۍ غوټۍ غوټۍ وه په اوبو کې ګلغوټۍ

سهار یې پرانیستله چې تنې دګریوانه
همداسې غځېدله موسېدو کې ګلغوټۍ
په سره کمیس کې سپینه تاویده راتاویده
لانه وه غوړیدلې په لمبو کې ګلغوټۍ
جلوه وه دجنت زمور پر زمکه ګرځېدله
سرکشه ، هسکه غاړه پرېښتو کې ګلغوټۍ
اخیسته زړه او ذهن ورنه ډېره خوشبویي
نغاړلې دخدای لاس وه په ورمو کې ګلغوټۍ

هغه دې په یادیږي؟ چې خپل پټ نوم دې راوښود
دعطرو، درنګونو په پردو کې ګلغوټۍ

د افغانستان ملي تحریک
www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ۸۹

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library